

5. STUDIJA

NAČIN POVRATKA I POJAVLJIVANJA NAŠEG GOSPODINA

Sklad načina drugog dolaska našeg Gospodina s drugim obilježjima božanskog plana—Kako će ga i kada Crkva vidjeti—Kako će i kada slava Gospodinova biti otkrivena tako da će ga svako tijelo vidjeti—Izjave koje su naizgled proturječne pokazano da su skladne—On dolazi „kao lopov“—„Ne sa izvanjskim pokazivanjem“—A ipak „uz povik“—S „glasom“—I „sa zvukom velike trube“—„On će se objaviti u ognju plamenome i uzvratiti osvetom“—A ipak „tako će doći na isti način kao što je otišao“—S tim u vezi pokazana važnost proročanskog vremena—Sklad sadašnjih ukazivanja.

GLEDIŠTE koje smo upravo razmotrili, o brzom kraju Vremena Neznabožaca, i jamstvo da ostvarenje nade Crkve mora *prethoditi* njihovom završetku, samo podražuje apetit onih koji sada čekaju na Izraelovu utjehu. Takvo će biti gladovanje za bilo kakvom informacijom koju naš Otac može pružiti preko proroka, dodirujući „žetvu,“ kraj, ili završno razdoblje ovog doba—odvajanje pšenice od kukolja među živim članovima nominalne Crkve, i vrijeme promjene pobjednika, da bi bili sa svojim Gospodinom i Glavom i poput njega.

Da bi smo cijenili razumnost proročanskih učenja o tim duboko zanimljivim temama, apsolutno je nužno da imamo jasna gledišta i o *svrsi* drugog Dolaska našeg Gospodina, i o *načinu* na koji će on biti otkriven. Mi vjerujemo da su se svi sadašnji čitatelji uvjerali čitanjem Prvog Sveska da je *svrha* njegovog dolaska pomiriti „tko god želi“, od svijeta, s Bogom, kroz proces vladanja, poučavanja, odgajanja, suđenja i blagoslivljanja. *Način*

dolaska našeg Gospodina i njegovo pojavljivanje, je dakle, od presudne važnosti, prije nego što nastavimo s našim proučavanjem vremena žetve itd. Istraživač mora jasno držati na umu svrhu dok proučava način povratka našeg Gospodina; i to oboje kada počne proučavati vrijeme. To je neophodno kao nešto što nadoknađuje pogrešne stavove, koji već zaokupljaju mnoge umove, temeljeno na lažnim idejama i o svrsi i načinu dolaska našeg Gospodina.

Shvati i čvrsto drži na umu što je čvršće moguće činjenicu koja je već pokazana, da je Božji plan jedna skladna cijelina, koja je bila iskovana kroz Krista; i da rad drugog dolaska stoji u vezi sa djelom prvog kao posljedica uzroka: To jest, da veliko djelo Obnove kod drugog dolaska slijedi djelo Otkupljenja ostvareno kod prvog dolaska kao logičan slijed prema božanskom planu. Prema tome Gospodinov je povratak *zora nade svijetu*, vrijeme za darovanje naklonosti osiguranih otkupljenjem—Evandeosko je doba bilo samo umetak, tijekom kojeg je bila izabrana nevjesta Kristova, kako bi sudjelovala s njenim Gospodinom u velikom djelu obnove koje on dolazi ostvariti.

A budući da Crkva Kristova, koja je bila razvijana tijekom Evandeoskog doba, treba biti povezana s njenim Gospodinom u velikom djelu obnove Milenijskog doba, prvo Kristovo djelo kod drugog dolaska mora biti sakupljanje njegove izabrane Crkve, na što Prorok ukazuje (Psal. 50:5), govoreći, „Skupite mi svece moje--, koji su učinili sa mnom zavjet na žrtvi.“ Ovo sakupljanje ili period žetve je razdoblje preklapanja dvaju doba. Kao što će biti pokazano, to je razdoblje od četrdeset godina, s kojim i okončava Evandeosko doba i uvodi se Milenijsko doba. (Vidi prvi svezak, str. 219-221; 234-237; i Kartu vjekova.) Ovo

razdoblje žetve ne samo da ostvaruje odvajanje pšenice od kukolja u nominalnoj Evanđeoskoj crkvi, i sakupljanje i proslavljenje klase pšenice, nego također ostvaruje i spaljivanje (uništenje) kukolja (kao kukolja, ili imitacije pšenice—ne kao pojedinaca: vatra uništenja je simbolična isto tako kao i kukolj), i sakupljanje i uništenje iskvarenog ploda „Loze zemaljske“ (ljudska ambicija, pohlepa i sebičnost), koji je rastao i sazrijevao stoljećima u kraljevstvima ovog svijeta i u različitim građanskim i društvenim organizacijama među ljudima.

Premda, kada je u pitanju svrha dolaska našeg Gospodina, kao što smo pokazali da to treba biti *osobni* dolazak, neka bi smo opet čuvali studenta od zbunjenosti misli u razmatranju dva naizgled proturječna izraza našeg Gospodina—„I evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta“ (*aionos* doba), i, „*Idem* vam pripremiti mjesto, *ponovno ću doći* i uzeti vas k sebi.“ (Mat. 28:20; Ivan 14:2, 3) Sljedeći događaj će poslužiti kao ilustracija sklada ova dva obećanja: Jedan prijatelj kaže drugome na rastanku, Sjeti se, bit ću s tobom kroz cijelo tvoje putovanje. Kako? Dakako ne osobno; jer oni su uzeli vlakove koji idu u suprotnim smjerovima ka udaljenim točkama. Ideja je u tome da u ljubavi, i mislima, i brizi jednog za drugog ne bi trebali biti razdvojeni. U sličnom ali još potpunijem smislu, Gospodin je uvijek bio sa svojom Crkvom, njegova mu je božanska moć omogućila da ih nadgleda, upravlja i pomaže, od prvog do zadnjeg. Međutim mi sada razmatramo, ne prisutnost našeg Gospodina s nama u ovom simboličnom smislu, nego način njegove druge osobne prisutnosti i pojavljivanja, „kada dođe proslaviti se u svetima svojim i prodići se u svima koji vjeruju.“

Biblija uči da Krist dolazi ponovno kako bi vladao; da on mora vladati dok ne položi sve neprijatelje—sve protivnike,

sve što stoji na putu velike obnove koju on dolazi ostvariti—kao posljednji neprijatelj bit će uništena smrt (1. Kor. 15:25, 26); i da će on vladati tisuću godina. Stoga je tako kako bi se jedino i moglo očekivati, da nalazimo daleko više prostora u proročanstvu posvećenog drugom dolasku i njegovih tisuću godina pobjedonosne vladavine i svrgnuća zla nego trideset i četiri godine prvog dolaska za otkupljenje. I kao što nalazimo da se proročanstvo dotiče različitih važnih točaka tih trideset i četiri godine, od Betlehema i Nazareta pa do žuci i octa, dijeljenja haljina, križa, groba i uskrsnuća, tako nalazimo da se proročanstvo slično dotiče različitih točaka oko tisuću godina druge prisutnosti, posebno njihovog početka i kraja.

Druga prisutnost našeg Gospodina pokrit će mnogo duže vremensko razdoblje od prve. Zadatak njegovog prvog dolaska bio je ostvaren u manje od trideset i četiri godine, dok će dodijeljeni zadatak njegove druge prisutnosti zahtijevati tisuću godina. I tako se može vidjeti na prvi pogled da, premda djelo prvog dolaska nije bilo manje važno od tog drugog dolaska—da, iako je bilo *toliko važno* da djelo drugog dolaska *nikada ne bi bilo moguće bez njega*—ipak, nije toliko raznoliko pa stoga zahtijeva manje opisa od djela drugog dolaska.

U razmatranju drugog dolaska mi ne smijemo, ništa više kao ni kod prvog dolaska, očekivati da sva proročanstva označavaju jedan poseban značajan trenutak dolaska našeg Gospodina i skrenuti pažnju svih ljudi na činjenicu njegove prisutnosti. To nije Božja uobičajena metoda: to nije bio slučaj kod prvog dolaska. Prvi Mesijin dolazak nije bio obilježen nikakvim iznenadnim ili čudnim očitovanjem, van uobičajenog poretka stvari, nego je bio očitovan i dokazan postepenim ispunjenjem proročanstva pokazujući misaonim promatračima da su događaji koje se

trebalo očekivati bili ostvareni na vrijeme. I tako će biti kod njegovog drugog dolaska. Od daleko je manje važnosti da otkrijemo točan trenutak njegovog dolaska od toga da razaberemo činjenicu njegove prisutnosti kad je već stigao, kao što je kod prvog dolaska bilo važno biti u stanju prepoznati njegovu prisutnost, čim prije to bolje, međutim daleko je manje bilo važno znati točan datum njegovog rođenja. Razmatrajući drugi dolazak, čin dolaska i trenutak pristizanja su suviše često misao, dok bi misao trebala biti *razdoblje prisutnosti*, kao što je bilo kod prvog dolaska. Točan trenutak kada bi njegova prisutnost trebala početi trebao bi biti manje važan, a svrsi i djelu tijekom razdoblja njegove prisutnosti trebala bi se pokloniti veća pažnja.

Mi također trebamo imati na umu, da naš Gospodin više nije ljudsko biće; da je kao ljudsko biće on dao sebe kao otkupninu za ljude, postavši čovjekom zbog toga. (1. Tim. 2:6; Hebr. 10:4, 5; 1. Kor. 15:21, 22) On je sada visoko uzvišen, do božanske prirode. Stoga je Pavao rekao, „Ako smo Krista i poznavali po tijelu, sada ga tako više ne poznajemo.“ (2.Kor. 5:16) On je bio podignut iz mrtvih kao životodajno *duhovno* biće (1. Kor. 15:45), a ne kao *čovjek*, od zemlje zemaljski. On više nije čovjek ni u kom smislu ni stupnju; jer ne smijemo zaboraviti što smo naučili (Vidi Prvi Svezak, pogl. 10)—da su prirode odvojene i različite. Budući da on više nije ni u kom smislu ni stupnju ljudsko biće, mi ne možemo očekivati da on ponovno dođe kao ljudsko biće, kao kod prvog dolaska. Njegov će drugi dolazak biti na drugačiji način, isto tako kao i s drugačijom svrhom.

Napominjući činjenicu da je promjena našeg Gospodina iz ljudske u božansku prirodu prilikom njegovog uskrsnuća bila čak veća promjena od one koja se dogodila nekih trideset i četiri godine ranije, kad je ostavio po strani slavu duhovnog bića i

„postao tijelom,“ mi možemo s velikom dobrobiti razmotriti do u potankosti svako njegovo djelovanje tijekom četrdeset dana nakon njegovog uskrsnuća prije nego je otišao „k Ocu“; zato što je uskrsnuli Isus od tih četrdeset dana onaj koji treba ponovno doći, a ne *čovjek* Krist Isus koji se je dao kao naša otkupnina, u smrt. On koji je bio pogubljen u tijelu bio je također o uskrsnuću oživljen kao duhovno biće. (1. Pet. 3:18)*

Kod njegovog drugog dolaska on ne dolazi da bude podložan sadašnjim vlastima, da plaća porez Caru i da trpi poniženje; nego on dolazi da vlada, iskazujući svu moć na zemlji i na nebu. On ne dolazi u tijelu svog poniženja, ljudskom tijelu, kojeg je uzeo da bi pretrpio smrt, koje zaostaje za njegovim prijašnjim slavnim tijelom (Hebr. 2:9); nego u svom slavnom duhovnom tijelu, koje je „točna slika Očevog bića“ (Hebr. 1:3); jer, zbog njegove poslušnosti čak do u smrt, on je sada visoko uzvišen do *božanske prirode* i prilike, i dano mu je ime iznad svakog drugog imena—samo je Očevo ime iznimka. (Filip. 2:9; 1. Kor. 15:27) Apostol pokazuje da se „još nije pokazalo“ našem ljudskom razumijevanju kakav je on sada, stoga mi sada ne znamo kakvi ćemo biti kada budemo postali *poput* njega, ali mi (Crkva) možemo se radovati u jamstvu da ćemo jednog dana biti s njim, i biti poput njega, i vidjeti ga

* U ovom retku, riječi „u“ i „po“ su proizvoljno date od prevoditelja, i dovode u zabludu. Grčki glasi jednostavno — „Pogubljeno tijelo, oživljen duh.“ Naš je Gospodin bio pogubljen kao tjelesno ili ljudsko biće, ali je bio podignut iz mrtvih kao duhovno biće. I budući da Crkva treba biti „*promjenjena*“ da bi mogla biti poput Krista, očigledno je da je promjena koja se dogodila s Glavom bila vrste slične onoj koja je opisana da očekuje pobjednike, koji će biti promjenjeni iz ljudske u duhovnu prirodu, i postati poput njega—„sudionicima božanske prirode.“ Stoga, sljedeći opis promjene svetaca je također primjenjiv na njihovog Gospodina; naime, „Sije se u sramoti, a uskrsava u slavi. Sije se u slabosti, a uskrsava u snazi. Sije se tjelesno tijelo, a uskrsava duhovno tijelo.“

kakav uistinu jest (1. Ivan. 3:2)—ne kakav je bio kod svog prvog dolaska u poniženju, kada je ostavio po strani svoju prijašnju slavu i zbog nas postao siromašan, da bi smo mi preko njegovog siromaštva postali bogatima.

Razmotrimo li mudrost i razboritost metoda očitovanja prisutnosti našeg Gospodina njegovim učenicima nakon njegovog uskrsnuća, isto tako kao i ranije, može nam pomoći sjetiti se da će ista mudrost biti prikazana u njegovim metodama otkrivanja sebe kod njegovog drugog dolaska, i Crkvi i svijetu—metode koje nisu nužno slične, ali su u svakom slučaju vrlo prikladne svom cilju, a koji nikada nije da se alarmira i uzbuđuje ljude, nego da *se uvjeri* njihove spokojne, mirne prosudbe o velikim istinama da budu utisnute u njih. Prvi dolazak našeg Gospodina nije bio zapanjujući, uzbudljiv ili alarmirajući događaj. Kako je tiho i nenametljivo došao! U tolikoj mjeri da su samo oni koji su imali *vjeru i poniznost* bili u stanju prepoznati u dojenčetu poniznog rođenja, u čovjeku boli, u prijatelju poniznih i siromašnih, i na koncu u raspetome, dugo-očekivanog Mesiju.

Nakon njegovog uskrsnuća, očitovanje njegove prisutnosti bila bi po prirodi slučaja više zapanjujuća činjenica, posebno kad se uzme u obzir njegova promjenjena priroda. Ipak činjenica njegovog uskrsnuća, zajedno s činjenicom o njegovoj promjenjenoj prirodi, trebala se u potpunosti očitovati, ne cijelom svijetu u to vrijeme, nego izabranim svjedocima koji će dati vjerodostojno svjedočanstvo budućim generacijama. Da je svijet tada bio upoznat s tom činjenicom, svjedočanstvo koje bi došlo do naših dana najvjerojatnije bi bilo manje pouzdano, bilo bi obojeno i iskrivljeno ljudskim idejama i izmješano s njihovim tradicijama toliko da bi istina mogla izgledati gotovo ili sasvim nevjerojatnom. Međutim Bog ju je povjerio samo

izabranim, vjernim i dostojnim svjedocima; i kao što smo zapazili izvještaj, neka si svatko označi kako je *cilj* bio savršeno ostvaren, i koliko je jasan, pozitivan i uvjerljiv bio dokaz Kristovog uskrsnuća i promjene koja im je bila ponuđena. Zapazi također, s kojom je pažljivošću pazio da ih ne alarmira ili nepotrebno uzbuđuje dok im je očitovao i naglašavao te velike istine. I budi siguran da će biti pokazana ista mudrost i razbor u njegovim metodama obznanjivanja činjenice o njegovoj slavnoj prisutnosti kod njegovog drugog dolaska. Spokojan, miran sud bit će uvjeren u svakom slučaju, premda će svijet općenito trebati usvojiti ispravan stav da primi svjedočanstvo kroz ozbiljnu stegu, dok će oni čija su srca ispravna imati blagoslovljeno znanje prije. Svi dokazi njegovog uskrsnuća i promjene u duhovnu prirodu nisu bili dani njegovim učenicima odjednom, nego kako su ih bili u stanju nositi i na način koji se smatrao da će ostaviti dublji dojam.

Tijekom tri i pol godine službe našeg Gospodina, njegovi su učenici žrtvovali prijatelje, ugled, posao, itd., da posvete vrijeme i snagu objavljivanju Mesijine prisutnosti i uspostave njegovog kraljevstva. Ali imali su nužno sirove ideje što se tiče načina i vremena uzvišenja njihovog Učitelja, i njihovog obećanog uzvišenja s njim. Potpuna spoznaja tada nije bila neophodna: bilo je sasvim dovoljno da vjerno naprave svaki korak kad dođe vrijeme za to; zato ih je Učitelj poučavao malo po malo kako su bili u stanju primiti. I pred kraj njegove službe on je rekao, „Još vam imam mnogo toga reći, ali sada ne možete nositi. No kada dođe on, duh Istine, uputit će vas u svu istinu...i objavit će vam ono što dolazi, i podsjetiti vas na sve što sam vam ja rekao.“ (Ivan 16:12,13; 14:26)

Tko može opisati njihovo veliko razočarenje, premda su bili

koliko je to bilo moguće pripremljeni na to, kad su ga iznenada vidjeli uzetog od njih i sramotno razapetog kao kriminalca—njega čije su kraljevstvo i slavu oni bili očekivali i objavljivali, i čija im je realizacija samo nekih pet dana prije njegovog raspeća izgledala tako blizu. (Ivan 12:1, 12-19) Premda su znali da je bio lažno optužen i nepravedno razapet, to nije mijenjalo činjenicu da su njihove dugo njegovane nacionalne nade Židovskog kralja, koji će obnoviti njihovu naciju do utjecaja i moći, zajedno s njihovim individualnim nadama, ambicijama i klimatiziranim dvorcima važnih službi i visokih počasti u kraljevstvu, bili svi iznenada srušenim ovim nepovoljnim preokretom u vezi sa raspećem njihovog kralja.

Učitelj je dobro znao kako će se pusto i besciljno i zbunjeno oni osjećati; jer prorok je ovako napisao, „Udarit ću pastira i ovce će se razbježati.“ (Zah. 13:7; Mk. 14:27) I tijekom četrdeset dana između njegovog uskrsnuća i uznesenja, njegova je glavna briga bila ponovno ih okupiti, ponovno utvrditi njihovu vjeru u njega kao dugo-očekivanog Mesiju, dokazujući im činjenicu svog uskrsnuća, i da od svog uskrsnuća, premda zadržavajući istu osobnost, više nije bio čovjek, nego uzvišeno duhovno biće, imajući „svu vlast na nebu i na zemlji.“ (Mat. 28:18)

Vijest o njegovom uskrsnuću donio im je postepeno—najprije, kroz žene (Marija Magdalena, i Ivana, Marija majka Jakova i Saloma, i druge s njima—Mk. 16:1; Luka 24:1,10), koje su došle rano do groba pomazati njegovo mrtvo tijelo sa dragocjenim pomastima. Dok su se još pitale tko bi im mogao odvaljati kamen s ulaza u grob, gle, dogodio se potres, i kada su došle tamo pronašle su kamen odvaljan, i anđela Gospodnjeg kako sjedi na njemu, koji im se obratio,

govoreći, „Vi se ne bojte! Ta znam da tražite Isusa raspetoga. Nije ovdje, jer uskrsnu *kao što reče*: Hajde, vidite mjesto gdje je ležao Gospodin pa brzo pođite i recite njegovim učenicima da je uskrsnuo od mrtvih. I evo, ide pred vama u Galileju. Ondje ćete ga vidjeti. Evo, rekoh vam.“ (Mat. 28:5-7)

Izgleda da se Marija Magdalena odvojila od ostalih žena i otrčala reći Petru i Ivanu (Ivan 20:1,2), dok su druge otišle reći ostalim učenicima, i da nakon što ih je ostavila, Isus im se pojavio dok su bile na putu, govoreći (Mat. 28:9,10), „Zdravo!“ A one pristupe, obujme mu noge i poklone mu se. Reče im tada Isus: Ne bojte se! Idite, javite mojoj braći da pođu u Galileju [njihov dom] pa će me ondje vidjeti.“ I sa strahom i s radošću otrčale su reći drugim učenicima. U njihovim pomješanim osjećajima iznenađenja, zbunjenosti, radosti i straha, i njihove opće zapanjenosti, jedva da su znale kako izvjestiti njihovo strano i čudesno iskustvo. Kad je Marija susrela Petra i Ivana žalosno je rekla, „Uzeli su Gospodina iz groba i ne znamo gdje su ga položili!“ (Ivan 20:2) Druge su žene ispričale kako su kod groba imale viziju anđela koji im je rekao da je on živ (Luka 24:22,23), i zatim kako su poslije srele Gospodina na putu. (Mat. 28:8,10)

Većina učenika je očigledno smatrala njihovu priču jednostavno kao praznovjerno uzbuđenje, međutim Petar i Ivan su rekli, Mi ćemo ići i vidjeti sami za sebe; i Marija se vratila s njima na grob. Sve što su Petar i Ivan vidjeli bilo je da je tijelo nestalo, da je pogrebna odjeća bila smotana i stavljena na stranu, i da je kamen bio odvaljan s vratiju. Tako su se zbunjeni okrenuli i vratili, iako je Marija ostala tamo plačući. Kako je plakala sagnula se i pogledala u grob i ugledala dvojicu anđela, koji su rekli, „Ženo, zašto plačeš?“ Ona odgovori, „Zato što su

odnijeli mojega Gospodina, a ja ne znam kamo su ga položili.“ I kad se obazrela natrag ugledala je Isusa gdje stoji. Ali nije znala da je to Isus. On se raspitivao, „Ženo zašto plačeš? Koga tražiš? Ona misleći da je to vrtlar, zapita ga: Gospodine, ako si ga ti odnio odavde, reci mi kamo si ga položio da odem i uzmem ga.“ Tada starim poznatim tonom kojeg je ona brzo prepoznala, Gospodin je rekao, „Marijo!“

To je bilo dovoljno da učvrsti njenu vjeru u anđelovu izjavu, da je on podignut iz mrtvih, koja se do tada činila poput sna ili bajke; i u svojoj radosti ona je uskliknula, „*Učitelju!*“ Njezin prvi poriv bio je da ga zagrlji, i da se zadrži u njegovoj prisutnosti. Ali Isus ju je nježno obavjestio da je sada za nju postojao važan zadatak kojeg je trebalo izvršiti, svjedočenje o činjenici njegovog uskrsnuća, i da bi se trebala požuriti odnijeti poruku i učvrstiti vjeru drugih učenika, koji su još uvijek bili u zbunjenom stanju i u nesigurnosti, govoreći, „Nemoj me [nemoj se zadržavati na daljnjem očitovanju tvoje naklonosti sada] dulje držati [Grčki, *haptomai*, zagrliti], jer ja još nisam uzašao k Ocu [bit ću s tobom još neko kraće vrijeme], nego idi k braći mojoj i reci im: Ja uzlazim svome Ocu i vašemu Ocu, svome Bogu i vašem Bogu.“ I kroz druge im je žene također poslao riječ da će se susresti s njim u Galileji.

Zatim je sustigao dvojicu žalosnih i zbunjenih učenika dok su išli iz Jeruzalema u Emaus, i raspitivao se za razlog njihove žalosti i potištenosti. (Luka 24:13-35) I jedan je od njih odgovorio: „Jesi li ti jedini stranac u Jeruzalemu pa ne znaš što se je ondje dogodilo ovih dana? On ih zapita: Što se to dogodilo? Oni mu reknu: Ono što se dogodilo s Isusom Nazarećaninom koji je bio silan prorok riječju i djelom pred Bogom i pred cijelim narodom. I kako ga naši glavari

svećenički i članovi Vijeća predadu da bude osuđen na smrt te ga razapnu. A mi smo se nadali da je on onaj koji će osloboditi Izrael. Zaista, ali uza sve to, sada je već treći dan otkako se to dogodilo [ovdje su se vjerojatno prisjetili Ivana 2:19, 21, 22] Da, i neke su nas žene iz našega društva zbunile, koje su bile vrlo rano u jutro na grobu. I kad nisu našle njegova tijela, one dođu govoreći da su im se ukazali anđeli koji su rekli da je živ. Neki su od naših otišli tada na grob te su našli onako kako su rekle žene, ali njega nisu vidjeli.“

Nikakvo čudo da su bili zbunjeni; kako se sve činilo čudnim! kako su neobični i uzbudljivi bili događaji proteklih nekoliko dana!

Tada im je stranac održao uzbudljivu propovjed iz proročanstava, pokazujući im da su iste te stvari koje su ih toliko rastužile bile upravo stvari koje su proroci prorekli što se tiče pravog Mesije; da je prije nego je mogao vladati i blagosloviti i podignuti Izrael i cijeli svijet, morao otkupiti ih sa svojim vlastitim životom od prokletstva smrti, koje je došlo na sve kroz Adama, da bi kasnije, podignut u život i slavu od Jehove, njihov Učitelj mogao ispuniti sve što su proroci bili zapisali što se tiče njegove buduće slave i časti, jednako kao što je doista ispunio ona proročanstva koja su prorekla njegove patnje , poniženje i smrt. Veličanstveni propovjednik! i bila je to veličanstvena propovjed! Započela je nove ideje i otvorila nova očekivanja i nade. Kako su se bili približili selu počeli su ga zaustavljati da ostane s njima, jer bila je blizu večer i dan je bio na izmaku. On je otišao da ostane s njima; i dok je sjedio s njima za stolom, uzeo je kruh i razlomio ga pa im ga dao. Njima su se tada otvorile oči ; ali on je nestao pred njihovim očima.

Sve do tog trenutka nisu ga prepoznali, premda su hodali, i razgovarali i sjedili za stolom zajedno. Prepoznali su ga ne po licu, nego kroz jednostavni čin blagoslivljanja i lomljenja kruha na stari poznati način, jačajući tako njihovu vjeru u ono što su već čuli – da je on podignut, i da će ga ponovno vidjeti.

Tada su dvojica iznenađenih i presretnih učenika ustali u taj isti čas i vratili se u Jeruzalem, govoreći jedan drugome, „Nije li srce naše gorjelo u nama dok nam je putem govorio i dok nam je razlagao Pisma?“ Vrativši se u Jeruzalem našli su i druge kako se raduju, govoreći, „Gospodin doista uskrsnu i ukaza se Šimunu.“ I rekli su koje su se stvari dogodile na putu i kako su ga prepoznali po lomljenju kruha. Najvjerojatnije su svi bili tamo te večeri, zaboravivši i kuće, i poslove i sve drugo – Marija Magdalena je sa suzama u očima, govorila, Znala sam da je on od trenutka kad me pozvao po imenu –nisam mogla vjerovati anđeoskom jamstvu o njegovom uskrsnuću sve do tada; i druge žene pričaju o svom veličanstvenom iskustvu tog jutra, i kako su ga susrele na putu. Tada je došao red na Šimuna da ispriča svoju priču; i sada su ovdje bila još dva svjedoka iz Emausa. Kakav dan bogat događanjima! Nikakvo čudo što su željeli sastajati se zajedno nakon toga svakog prvog dana u tjednu, kako bi uvijek iznova razgovarali o tome i prisjećali se svih okolnosti povezanih sa tim predivnim događajem Gospodinovog uskrsnuća, i da bi im srca uvijek iznova „gorjela.“

Dok se je uzbuđena i presretna mala grupa tako sastala i međusobno razmjenjivali nekoliko njihovih iskustava, sam je Gospodin Isus iznenađa stao među njih (Luka 24:36-49) i rekao, „Mir vama!“ Od kud je došao? Svi takvi sastanci održavali su se tajno iza zaključanih vratiju, zbog straha od Židova (Ivan 20:19, 26), međutim ovdje se dogodilo iznenadno pojavljivanje bez

ikakvog vidljivog prilaza; i oni su bili prestravljeni, i pretpostavljali su da vide duha. Tada ih je on utješio, rekavši im da umire svoje strahove, i pokazao im svoje ruke i svoje noge, govoreći, „Ja sam, glavom! Opipajte me i vidite: duh nema tijela i kostiju kao što vidite da ja imam.“ I dok još nisu vjerovali od radosti, i čudili se, on im je rekao, „Imate li ovdje nešto za jelo?“ i dali su mu komad pečene ribe, i on je to uzeo i pojeo pred njima. Zatim je otvorio njihovo *razumijevanje*, njihove mentalne oči, i razložio im Pisma, pokazujući im iz Zakona i proroka da su se te stvari dogodile baš kao što je bilo prorečeno. Međutim Toma je bio odsutan (Ivan 20:24); i kada su mu drugi učenici rekli da su vidjeli Gospodina on to nije mogao vjerovati, nego je rekao, „Ako ne vidim na njegovim rukama trag čavala i ne stavim svoj prst u trag od čavala i ne stavim svoju ruku u njegov bok, neću vjerovati.“

Osam dana je prošlo bez ikakvih daljnjih očitovanja, i oni su imali vremena u tišini razmišljati i razgovarati o iskustvima sve do tog veličanstvenog dana, kada je, Isus stao među njih, kad su ponovno bili okupljeni kao i ranije kao i one prve večeri, govoreći, „Mir vama!“ (Ivan 20:26) Ovog puta Toma je bio prisutan, i Gospodin mu se obratio, govoreći, „Toma, prinesi prst svoj ovamo i pogledaj ruke moje, i prinesi ruku svoju i stavi u bok moj! I ne budi nevjeran, nego vjeran!“ On je tako pokazao da je znao što je Toma rekao bez da mu je itko o tome pričao, i on je dao taj dokaz svog uskrsnuća za kojeg je Toma rekao da bi ga zadovoljio; i Toma je s radošću odgovorio, „Gospodin moj i Bog moj!“

Nakon toga, mora da je prošlo dosta dugo vremena prije nego je bilo bilo kakvog daljnjeg očitovanja Gospodinove prisutnosti, i učenici koji su bili Galilejci počeli su razmišljati o svojim kućama i budućnosti; i imajući na umu Gospodinovu poruku

preko žena, da će on ići pred njima u Galileju, oni su otišli onamo. Gospodin ih je susreo vjerojatno na njihovom putu, na gori, kako Matej kaže. Oni su bili zbunjeni; nisu više osjećali istu prisnost kakvu su jednom imali prema njemu; izgleda da se od svog raspeća toliko promjenio od onog što je nekada bio—pojavljivao se i nestajao u takvim posebnim razdobljima i mjestima; nije se više činio kao „čovjek Krist Isus“; stoga Matej kaže, „poklone mu se; a neki su sumnjali.“ Nakon što im je izgovorio nekoliko riječi Gospodin je „nestao“ iz njihovog vidokruga, i ostavio ih da se pitaju što će se sljedeće dogoditi. Neko vrijeme nakon njihovog povratka u Galileju ništa se neobično nije dogodilo; i nije bilo daljnih naznaka Gospodinove prisutnosti. Nema sumnje da su se sastali i razgovarali o nastaloj situaciji, i pitali se zašto im se češće nije pojavljivao.

Dok su čekali, dani i tjedni su im se činili dugima. Odavna su bili odustali od svojih uobičajenih životnih težnji, kako bi slijedili Gospodina iz jednog mjesta u drugo, učeći od njega, i propovjedajući drugima, „Približilo se kraljevstvo nebesko.“ (Mat. 10:5-7) Oni se sada nisu željeli vratiti tim starim težnjama; no ipak kako će nastaviti s Gospodinovim djelom? Oni su dovoljno jasno shvatili situaciju da znaju da više ne mogu kao prije propovjedati da je kraljevstvo blizu; jer svi su ljudi znali da je njihov Učitelj i Kralj bio raspet, i samo su oni znali za njegovu uskrsnuće. Dok su jedanaestorica tako bili zbunjeni i u brizi, čekajući nešto, no ni sami nisu znali što, Petar je rekao, Dobro, ja više ne mogu ostati u stanju mirovanja: ja ću se vratiti mom starom ribarskom poslu; i šestorica drugih je rekla, mi ćemo učiniti isto: ići ćemo s tobom. (Ivan 21:3) I ostali su se vjerojatno ponovno vratili njihovim starim poslovima.

Tko može sumnjati da je Gospodin bio nevidljivo prisutan s njima mnogo puta dok su tako razgovarali, utječući i

usmjeravajući tijek okolnosti, itd., za njihovo najuzvišenije dobro? Ako su željeli imati veliki uspjeh i postati toliko zaokupljeni interesima posla, uskoro bi bili neprikladni za uzvišeniju službu; ipak ako ne bi imali uspjeha, izgledalo bi kao da ih se forsira; stoga je Gospodin usvojio plan koji će ih naučiti lekciju kao što je često učio svoje sljedbenike, naime, da uspjeh ili promašaj njihovih napora, u bilo kojem smjeru, on može ako želi kontrolirati.

Stara ribarska zadruga bila je reorganizirana: okupili su svoje lađice, mreže, itd., i izišli su u svoj prvi lov. Mučili su se cijelu noć ali nisu ulovili ribe, i počeli su se osjećati obeshrabreno. Ujutro ih je stranac sa obale pozvao i raspitivao se o uspjehu. Slab uspjeh! Ništa nismo ulovili, odgovorili su. Pokušajte ponovno, rekao je stranac. Sada bacite mrežu s druge strane broda. Stranče, nikakve koristi, pokušavali smo na obje strane cijelu noć, i da je bilo ribe na jednoj strani, onda bi bilo i na drugoj. Međutim, pokušat ćemo opet pa da vidiš. Učinili su to, i dobili golem ulov. Kako neobično! neki su rekli; ali brzi i dojmljivi Ivan odjednom je dobio pravu ideju, i rekao, Braćo ovo može učiniti samo Gospodin. Ne sjećate li se hranjenja mnoštva, itd.? To mora da je Gospodin tamo na obali, i to je još jedan drugi način kojeg je izabrao da nam se očituje. Ne sjećate li se da se upravo ovako nešto dogodilo kad nas je Gospodin najprije pozvao? Tada, smo se također mučili cijelu noć i ništa nismo ulovili sve dok nas on nije pozvao i rekao, govoreći, "Bacite mreže svoje za lov." (Luka 5:4-11) Da, to je sigurno Gospodin, premda ga, nakon njegovog uskrsnuća, ne možemo prepoznati po njegovom izgledu. On se sada pojavljuje u različitim oblicima; međutim mi svaki put znamo da je to on po nekoj svojstvenoj okolnosti poput ove sjećajući se nekog značajnog događaja iz našeg prošlog poznanstva s njim.

I kad su stigli na obalu, našli su da je Isus imao i kruh i ribu, i naučili su lekciju, da pod njegovim vodstvom i brigom i u njegovoj službi neće ostati gladovati. (Luka 12:29,30) Nisu ga pitali da li je on bio Gospodin; jer u ovoj kao i u drugim prilikama, *oči njihovog razumijevanja* bile su otvorene, oni su znali da je to bio on, ne fizičkim vidom, već čudom. Zatim su uslijedile pouke tog predivnog sata, ohrabrujući Petra da ga je nastavio i dalje prihvaćati bez obzira na njegovo odricanje od Gospodina, zbog čega se je on pokajao i plakao. On je sada iznova saznao za Učiteljevu ljubav, kao i svoju nastavljenju prednost hranjenja ovaca i janjadi. Čini nam se kao da čujemo kako Gospodin kaže, Nema potrebe da se vraćaš natrag na svoj ribarski posao, Petre, „Ja sam te već jednom pozvao da budeš ribarem ljudi, i znajući da je tvoje srce i dalje lojalno i revno, ja obnavljam tvoj zadatak da budeš ribarem ljudi.

„I kad se sastao s njima, zapovjedio im je: Ne idite iz Jeruzalema, nego čekajte ono što je Otac obećao, o čemu ste čuli od mene! Jer Ivan je krstio vodom, a vi ćete nedugo nakon ovih dana biti kršteni svetim duhom.“ (Djela 1:4) Tako su došli u Jeruzalem kako su bili poučeni, i ovdje se on, četrdeset dana nakon svog uskrsnuća, sastao s njima po posljednji put i razgovarao s njima. Oni su tada skupili hrabrost da ga pitaju o kraljevstvu kojeg im je on obećao, govoreći, „Gospodine hoćeš li u ovo vrijeme Izraelu obnoviti kraljevstvo?“ Ova misao o kraljevstvu bila je na vrhu interesa kod svakog Židova. Oni su razumjeli da je Izrael trebao biti glavni među narodima pod Mesijom, i nisu ništa znali o dugim Vremenima Neznabožaca, i još nisu shvaćali da je glavni blagoslov bio uzet od tjelesnog Izraela (Mat. 21:43; Rim. 11:7), i da su oni sami bili članovi novog (duhovnog) Izraela, kraljevskog svećenstva i svetog naroda, kroz kojeg će, kao tijelo Kristovo, doći blagoslov

svijetu. Oni još nisu razumjeli nijednu od tih stvari. Kako su i mogli? Oni još nisu bili primili Sveti Duh posinjenja kao sinovi, nego su još bili pod osudom; zato što, premda je Otkupitelj bio prinio otkupnu žrtvu, ona još nije bila formalno predstavljena u našu korist u Svetinji nad Svetinjama, samom Nebu. (Ivan 7:39) Stoga naš Gospodin nije pokušao dati nikakvo objašnjenje, nego je samo rekao, „Nije *vaše* znati vremena ili razdoblja koja Otac ima u svojoj vlasti, *nego ćete primiti snagu** kad sveti duh dođe na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje.“ (Djela 1:7, 8)

Tada je Gospodin, koji je hodao s njima, kad su dosegli Maslinsku Goru, podigao svoje ruke i blagoslovio ih, i rastao se od njih odlazeći prema gore; i oblak ga je oteo pogledu njihovu. (Luka 24:48-52; Djela 1:6-15) Oni su sada počeli shvaćati nešto više u vezi Božjeg plana. Gospodin koji je sišao s neba vratio se Ocu, kao što im je rekao prije nego je umro – otišao je pripremiti mjesto za njih i ponovno će doći i uzeti ih k sebi – otišao daleko da primi obećano kraljevstvo, i da se vrati (Luka 19:12); u međuvremenu oni su trebali biti njegovi *svjedoci* po svoj zemlji da pozovu i učine spremnim narod da ga prime kad bude došao da se proslavi u svojim svetima, i da vlada kao Kralj kraljeva i Gospodar gospodara. Vidjeli su svoj novi zadatak, objaviti svakom stvorenju dolazak kralja nebeskog, „sa svom vlašću i na nebu i na zemlji,“ koji treba biti mnogo važniji od djela prijašnjih godina, kada su objavljivali „čovjeka Krista

* Ova obećana snaga da se zna i razumije vremena i razdoblja, i sve stvari što se tiče ispravnog *svjedočenja*, primjenjuje se na cijelu Crkvu od prvih do posljednjih; i pod vodstvom i snagom Svetog Duha, hrana u pravo vrijeme glede svakog obilježja plana je pružena, da bi mogli biti njegovim svjedocima, čak do kraja doba. (Usporedi Ivana 16:12, 13)

Isusa,“ i slijedili onoga koji je bio „prezren i odbačen od ljudi.“ Njihov uskrsli Gospodin zaista je bio promjenjen, ne samo u svom osobnom izgledu—pojavljujući se jednom na jedan način i na jednom mjestu, i zatim na drugačiji način negdje drugdje, očitujući svoju „svu moć“—ali je on također bio promjenjen u pogledu svoje prirode. Nije više apelirao na Židove, niti im se pokazao; jer od njegovog uskrsnuća nitko ga nije vidio ni u kom smislu osim njegovih prijatelja i sljedbenika. Njegove riječi, „Još malo i svijet me više *neće vidjeti*,“ bile su tako potvrđene.

Tako je vjera apostola i rane Crkve bila ustanovljena u činjenici Gospodinovog uskrsnuća. Njihove su sumnje bile raspršene, a srca su im se radovala; i oni su se vratili u Jeruzalem i nastavili u molitvi i molbama i proučavanju Svetog Pisma, čekajući na usvojenje obećano od Oca, i da budu obdareni sa duhovnim razumijevanjem, i sa posebnim čudesnim darovima duha, kako bi im se omogućilo uvjeriti prave Izraelce, i da uspostave Evanđeosku Crkvu, na dan Pedesetnice. (Djela 1:14; 2:1)

Premda naš Gospodin prilikom svog drugog dolaska neće očitovati svoju prisutnost na isti način kako je to činio tijekom tih četrdeset dana nakon svog uskrsnuća, ipak mi imamo njegovo jamstvo da „braća neće biti u tami.“ Naprotiv i više od toga: mi ćemo imati pomoć koju oni nisu mogli imati a niti su je imali da im pomogne tijekom tih četrdeset dana, naime, „*snagu* odozgo,“ da nas vodi u razumijevanje svake istine za koju je bilo vrijeme da ju se razumije, i da nam čak, kao što je bilo obećano, pokaže stvari *koje dolaze*. Stoga ćemo u pravo vrijeme mi imati puno razumijevanje načina, vremena i pratećih okolnosti njegovog pojavljivanja a što, kad se pažljivo promotri i označi, neće biti ništa manje uvjerljivije nego su bili

dokazi uskrsnuća našeg Gospodina s kojima je bila opskrbljena rana Crkva, premda drugačije vrste.

Da naš Gospodin kod svog drugog dolaska *može* preuzeti ljudski oblik, i tako se pojaviti kao čovjek, kao što je učinio svojim učenicima nakon svog uskrsnuća, u to nema dvojbe; ne samo zato što se on tako pojavljivao u ljudskom obliku tijekom tih četrdeset dana, nego zato što su i u prošlosti duhovna bića očitovala svoju moć da se pojave kao ljudi od mesa i u različitim oblicima. Međutim takvo očitovanje ne bi bilo u skladu sa općim tenorom Božjeg plana, isto tako nebi bilo u skladu sa danim Biblijskim naznakama, u odnosu na način njegovih očitovanja, kao što ćemo vidjeti. Umjesto toga Gospodinov je plan da će njegovo duhovno kraljevstvo komunicirati, djelovati, i očitovati svoju prisutnost i moć kroz ljudske, zemaljske zastupnike. Kao što Vladar ovog svijeta, Sotona, premda nevidljiv ljudima, pokazuje svoj široki utjecaj u svijetu kroz one koji su mu podložni, i opsjednuti i upravljani njegovim duhom, tako će i novi Knez Mira, Gospodin, uglavnom djelovati, i očitovati svoju prisutnost i moć kroz, ljudska bića, koja su mu podložna i opsjednuta i upravljana njegovim duhom.

Vidjeti s prirodnim okom i slušati s prirodnim uhom nije sve viđenje i slušanje. „Nijedan čovjek nikada nije vidio Boga,“ ipak su ga sva Božja djeca vidjela, i poznaju ga, i održavaju zajedništvo s njim.“ (Ivan 1:18; 5:37; 14:7) Mi *čujemo* Božji poziv, naš „nebeski poziv,“ mi *čujemo* glas našeg Pastira, i stalno *gledamo* u Isusa, i *vidimo* nagradu, krunu života koju on obećava—ne našim prirodnim sluhom i vidom, nego našim razumijevanjem. Daleko je dragocjeniji prizor našeg proslavljenog Gospodina kao duhovnog, visoko uzvišenog Kralja slave, našeg Otkupitelja isto tako kao i našeg Kralja, kojeg vidimo očima našeg razumijevanja i vjere, od prizora danog prirodnom oku prije Pedesetnice.

Postojala je potreba da se naš Gospodin pojavljuje na način kako je to učinio pred svojim učenicima, nakon svog uskrsnuća, a koja neće postojati kod njegovog drugog dolaska. Njegov će cilj tada biti bolje poslužen na drugačiji način. Ustvari da se tako pojavi kod svog drugog dolaska više bi štetilo svrsi nego bi ju ostvarilo. Njegov cilj kog pojavljivanja njegovim učenicima nakon njegovog uskrsnuća bio je da ih uvjeri da je on koji je bio mrtav sada živ zauvijek, kako bi mogli biti svjedoci činjenice njegovog uskrsnuća (Luka 24:48), i kako bi njihovo svjedočanstvo moglo biti siguran temelj za vjeru dolazećih generacija. S obzirom da nijedan čovjek ne može ugoditi Bogu, primiti sveti Duh posvojenja, bez *vjere* u Krista, postalo je neophodno, ne samo zbog njegovih učenika tada, nego i za sve od tada, da *dokazi* njegovog uskrsnuća i promjene budu takvi *koje će tjelesni čovjek moći shvatiti i cijeniti*. Nakon što su postali sudionicima svetog Duha i razumjeli duhovne stvari (Vidi 1. Kor. 2:12-16), mogli su vjerovati anđelima kod groba, da je on ustao iz stanja mrtvih, čak i da su vidjeli Isusovo tijelo kako leži u grobu; međutim tako nije bilo prije—tijelo je moralo biti maknuto da bi vjera u njegovo uskrsnuće bila moguća. Nakon što im je sveti Duh pomogao da razabiru duhovne stvari oni su mogli vjerovati svjedočanstvu proroka da on mora umrijeti, i da *će biti podignut iz mrtvih*, i da će biti visoko uzvišen kao Kralj slave, bez da je bilo potrebno da im se *pojavi kao čovjek*, i uzme razna tijela od mesa kao haljinu, tako da se oni mogu rukovati s njim i *vidjeti* ga kako uzlazi. Međutim sve to bilo je potrebno za njih i za sve tjelesne ljude. Vjerujući, mi dolazimo k Bogu po njemu i primamo oprostjenje grijeha i Duh posvojenja, da razumijemo duhovne stvari.

Čak i dok je uklanjao *prirodne* prepreke vjeri, uzimajući ljudski oblik, itd., naš je Gospodin *uvjerio* učenike, i učinio ih

svjedocima drugima, ne kroz njihov prirodni vid ili dodir, nego raspravlajući s njima na temelju Pisama: „Tada im je otvorio um da razumiju Pisma i rekao im je: Tako je napisano, da će Krist trpjeti i treći dan ustati iz mrtvih i da će se u njegovo ime po svim narodima propovijedati o pokajanju koje je potrebno za oprostjenje grijeha. Počevši od Jeruzalema, *vi ćete biti svjedoci toga.*“ (Luka 24:45-48) Petar je također naveo jasno ovaj cilj, rekavši, „Bog ga je uskrsnuo treći dan i *dao mu da se pokaže ljudima*, ali NE SVEMU NARODU, nego svjedocima koje je Bog unaprijed odredio – nama koji smo jeli i pili s njim nakon što je ustao iz mrtvih. I zapovjedio nam je da propovijedamo narodu i da temeljito svjedočimo da je on onaj kojega je Bog postavio za suca živima i mrtvima.“ (Djela 10:40-42)

Našem je Gospodinu, nakon njegovog uskrsnuća, jednostavno bilo pitanje svrsishodnosti koji će način pojavljivanja njegovim učenicima najbolje ostvariti njegov cilj, obznanjujući njegovo uskrsnuće i promjenu prirode. Da se pojavio *kao plamen vatre*, kao što se anđeo pojavio Mojsiju u gorućem grmu (2.Moj. 3:2), mogao je zaista razgovarati s njima, međutim dokaz koji bi tako bio dan bio bi daleko od toga da bude uvjerljiv kao metoda koju je on usvojio, i apostolima i svijetu u cijelini kojem su trebali svjedočiti.

Da se pojavio u slavi duhovnog oblika, kao anđeo Danijelu (Dan.10:5-8), slava bi bila daleko veća da bi je svjedoci mogli nositi. Bili bi vjerovatno toliko uzbunjeni da ne bi bili u stanju primiti pouke od njega. Gospodin se nikome nije tako pojavio izuzev Pavlu; i Pavao je bio toliko svladan s bljeskom njegove

slave da je pao na zemlju i bio oslijepjen od te svjetlosti, koja je bila snažnija od svjetla sunca u podne.

U našem razmatranju metode koju je Gospodin koristio da bi se očitovao tijekom tih četrdeset dana, mi vidimo da je on „*dozvolio*“ očitovati se samo izabranim svjedocima i to nekoliko puta, i to na kratko. Cijelo vrijeme koje im se očitovao, da je bilo natisnuto u jedan dan umjesto da su bili intervali tokom četrdeset dana, najvjerojatnije bi bilo manje od dvanaest sati, ili jedna osmina cijelog tog vremena. Budući je to tako, očito je da je on bio *nevidljivo* prisutan s njima oko sedamdeset i devet osmina od tog razdoblja od četrdeset dana. I čak kad su imali ta *prikazivanja*, ona nisu bila u obliku (izuzev jednom, ponovio sv. Tomi) koji je bio skroz identičan onome s kojim su bili upoznati tako prisno tri godine, i vidjeli su ga samo nekoliko dana prije. Niti jednom nije bilo nagovješteno da su ga prepoznali po poznatim crtama lica, niti je bio prepoznat po istom izgledu kao kod drugih očitovanja.

Marija je pretpostavila da je on bio „vrtlar.“ Dvojici na putu za Emaus on je bio „stranac.“ On je također bio stranac ribarima na obali Galilejskog mora, i jedanaestorici u gornjoj sobi. U svakoj je prilici bio prepoznat po svojim postupcima, svojim riječima, ili poznatim zvukom njegovog glasa.

Kad je Toma izjavio da bi mu jedino bio prihvatljiv dokaz koji bi bio za njegovo oko i dodir, Gospodin ga je, premda je udovoljio njegovom zahtjevu, blago prekorio, rekavši, Jesi li povjerovao zato što si me vidio? Sretni su oni koji ne vide, a vjeruju! (Ivan 20:27-29) Snažniji je bio onaj dokaz koji nije bio za prirodni vid, i više su blagoslovljeniji oni koji se drže spremnima da prime istinu kroz koje god dokaze Bogu bilo ugodno potkrijepiti.

On im je tako pokazao, ne samo da je sada imao moć pojaviti se u različitim tijelima i načinima, nego također da niti jedno od tih tijela koja su vidjeli nije njegovo duhovno, slavno tijelo, premda su im činjenice o njegovom uskrsnuću i prisutnosti tako bile očitovane. Različiti oblici, i dugi intervali nevidljive prisutnosti bez ikakve vanjske manifestacije, učinili su očitom činjenicu da premda je njihov Gospodin i učitelj bio živ i još nije uzašao k Ocu, da je on sada bio duhovno biće, zaista nevidljiv ljudskom pogledu, ali sa sposobnošću da očituje svoju prisutnost i moć na različite načine već kako mu volja.*

Stvaranje tijela i odjeće u kojima im se pojavio, u samoj sobi gdje su bili sakupljeni, bio je neupitan dokaz da Krist više nije bio ljudsko biće, premda je zajamčio svojim učenicima da je tijelo koje su vidjeli, i koje je Toma dodirnuo, bilo pravo tijelo od mesa i kostiju, a ne samo vizija ili utvara.† Kao

* Događaj kojeg je Luka (4:30) zabilježio ne treba se smatrati kao slučaj uspoređan sa njegovim pojavljivanjem i nestajanjem nakon njegovog uskrsnuća. To nije bilo nestajanje u smislu da se postane nevidljiv ljudima. To je jednostavno bio spretan, brzi pokret, s kojim je izmaknuo ubilačkim planovima svojih neprijatelja. Prije nego su izvršili svoje planove o njegovom smaknuću, on se okrenuo, i prolazeći posred njih, nitko nije imao hrabrosti ili snage da mu naudi, zato jer njegov čas još nije bio došao.

† Neka nitko prebrzo ne pretpostavi da mi ovdje slijedimo Spiritizam, Swedenborgianizam ili bilo koji drugi *-izam*. Mi jednostavno slijedimo i logički povezujemo apostolski izvještaj. Velika razlika između biblijskog učenja i njegove krivotvorine promovirane od Sotone, Spiritizma, mi razgovjetno razlikujemo i razmotrit ćemo u narednom svesku. Ovdje je dovoljno istaknuti da se Spiritizam odnosi na komunikaciju između *mrtvih* i živih ljudi, dok to Biblija osuđuje (Iza. 8:19), i naučava da su takve komunikacije koje su bile *prave* ustvari bile jedino od duhovnih bića, kao što su anđeli, i od našeg Gospodina; i ne od našeg Gospodina dok je on bio „čovjek Krist Isus,“ niti dok je bio mrtav, već nakon njegove promjene nakon uskrsnuća, kad je postao životodajno biće ili „duh životvorni.“

ljudsko biće on nije mogao ući u sobu bez da otvori vrata, ali kao duhovno biće to je mogao, i tamo je odmah stvorio i preuzeo takvo tijelo od mesa i takvu odjeću već po svom nahođenju, da odgovaraju svrsi.

Niti na trenutak ne možemo priznati pretpostavku koju su neki predložili, da je naš Gospodin otvorio vrata bez da ga se primjetilo; jer izvještaj je vrlo jasan da je on došao i stao među njih dok su vrata bila zatvorena – vjerovatno vrlo zasunima zakračunata i pričvršćena—„zbog straha od Židova.“ (Ivan 20:19,26)

Pouka o njegovoj promjenjenoj prirodi bila je nadalje naglašena načinom kako je nestao pred njima: „On je *nestao* iz njihovog vidokruga.“ Ljudsko tijelo od mesa i kostiju, itd., i njegova odjeća, koje se *pojavilo* iznenada dok su vrata bila zaključana, nije otišlo kroz vrata van, nego je jednostavno *nestalo* ili se razgradilo na iste elemente od kojih ga je stvorio nekoliko trenutaka ranije. On je *nestao pred njima*, i više ga nisu *vidjeli* kada se tijelo i kosti i odjeća u kojima im se očitovao razgradilo, premda je on nema sumnje i dalje bio s njima—nevidljivo prisutan; i isto tako većinu vremena tijekom tih četrdeset dana.

U posebnim prilikama, za posebnu pouku, Bog je dao sličnu moć drugim duhovnim bićima, anđelima, omogućujući im da se pojavljuju kao ljudi, u tijelima od mesa i kostiju koja su jela i razgovarala s onima koje su poučili; kao što je naš Gospodin učinio. (Vidi 1.Moj. 18; Suci 6:11-22; 13:3-20; i komentare o tome u Prvom Svesku, str.178 do 184.)

Moć koju je očitovao naš Gospodin, i spomenuti anđeli, da stvore i rastvore odjeću u kojoj su se pojavili, bila je jednako nadljudska kao i stvaranje i rastvaranje njihovih ljudskih tijela koja su preuzeli; i ta tijela nisu više bila njihova slavna duhovna

tijela kao ni odjeća koju su nosili. Treba imati na umu da je bešavna odora i druga odjeća koju je naš Otkupitelj nosio prije svog raspeća bila razdijeljena između Rimskih vojnika, i da je pogrebna odjeća bila smotana i ostavljena u grobu (Ivan 19:23,24; 20:5-7), tako da je odjeća u kojoj se on pojavio u spomenutim prilikama morala biti posebno stvorena, i vjerovatno najprikkladnija za svaku priliku. Na primjer, kad se pojavio Mariji kao vrtlar, najvjerojatnije je bio u takvoj odjeći kakvu bi vrtlar nosio.

Da su tijela u kojima se naš Gospodin pojavio bila stvarna ljudska tijela, a ne puke iluzije, on im je dao jasno za razumjeti kad je jeo pred njima, i pozvao ih da ga opipaju i vide da je tijelo bilo stvarno meso i kosti, govoreći, „Što ste uznemireni?...Pogledajte ruke moje i noge moje: ja sam glavom! Opipajte me i vidite: *duh nema tijela i kostiju* kao što vidite da ja imam.“

Neki Kršćani izvlače veoma apsurdne zaključke iz ovog izraza našeg Gospodina s obzirom na vjerodostojnost njegovog tijela od mesa i kostiju. Oni smatraju to preuzeto tijelo kao njegovo duhovno tijelo, i izjavljuju da je duhovno tijelo meso i kosti, osim što nedefinirano nešto, što oni nazivaju duhom, teče kroz njihove vene umjesto krvi. Oni izgleda da zanemaruju izjavu našeg Gospodina, da to nije bilo njegovo duhovno tijelo—da duhovno biće nema meso i kosti. Jesu li također zaboravili Ivanovu izjavu, da se „još ne očitova“ što je duhovno tijelo, i da ga mi nećemo poznavati sve dok ne budemo promjenjeni i postanemo poput njega i vidjeli ga kao što jest, a ne kakav je bio? (1. Ivan. 3:2) Jesu li također zaboravili izrazitu izjavu Apostola Pavla da „*tijelo i krv* ne mogu baštiniti kraljevstva Božjega?“—i njegovog daljnjeg jamstva da *prema tome* svi nasljednici s Kristom također moraju biti „*izmjenjeni*.“ (1. Kor. 15:50, 51)

Mnogi Krćani imaju ideju da je slavno duhovno tijelo našeg Gospodina isto ono tijelo koje je bilo razapeto i položeno u Josipov grob: oni očekuju, kad budu vidjeli Gospodina u slavi, da će ga identificirati po ožiljcima primljenima na Kalvariji. To je velika pogreška, koju vrlo malo razmatranje može pokazati—Kao prvo, to bi dokazalo da njegovo uskrslo tijelo nije slavno ili savršeno, nego s ožiljcima i unakaženo: Drugo, to bi dokazalo da mi znamo što je duhovno tijelo, bez obzira na Apostolovu izjavu da je suprotno: Treće, to bi dokazalo da je cijena našeg otkupljenja uzeta natrag; jer je Isus rekao, „tijelo svoje ću dati za život svijeta.“ Ono što je bilo žrtvovano za naše otkupljenje bilo je njegovo tijelo, njegov život *kao čovjeka*, njegova ljudskost. I kada je ponovno Očevom moći bio podignut u život, to nije bilo u ljudsko postojanje; zato što je to bilo žrtvovano kao naša otkupna cijena. I da je ta cijena bila uzeta natrag, mi bi smo i dalje bili pod smrtnom osudom, i bez nade.

Mi nemamo više razloga za pretpostavljati da je duhovno tijelo našeg Gospodina od njegova uskrsnuća ljudsko tijelo nego što imamo za pretpostavljati da je njegovo duhovno tijelo prije njegovog prvog dolaska bilo ljudsko, ili da druga duhovna bića imaju ljudska tijela; jer duh nema ni mesa ni kostiju; i Apostol Petar kaže da je naš Gospodin bio „usmrćen u tijelu, ali oživljen u duhu.“

Međutim, ljudsko tijelo našeg Gospodina bilo je nadljudski uklonjeno iz groba; zato jer da je ostalo tamo to bi onda bilo nepremostivom preprekom vjeri učenika, koji još nisu bili poučeni u duhovnim stvarima—jer „Duh Sveti naime još ne bijaše dan.“ (Ivan 7:39) Mi ne znamo ništa o tome što se s njim dogodilo, osim da se nije raspalo niti je propalo. (Djela 2:27,31) Dali je možda bilo rastavljeno na plinove ili je još uvijek negdje sačuvano kao veličanstveni spomenik Božje ljubavi, Kristove

poslušnosti, i našeg otkupljenja, nitko ne zna—niti je takva spoznaja neophodna. Mi smo uvjereni da je Bog čudesno sakrio Mojsijevo tijelo (5. Mojs. 34:6; Juda 9); i također znamo da je Bog kao *spomen* čudesno sačuvao manu od kvarenja u zlatnoj posudi, koja je bila stavljena u kovčeg pod pomirbeni poklopac u Tabernakulu, i da je to bilo simbol tijela našeg Gospodina, kruha s neba (2. Mojs. 16:20, 33; Hebr. 9:4; Ivan 6:51-58). Stoga nas ne neće iznenaditi ako će, u Kraljevstvu, Bog pokazati svijetu tijelo od mesa, razapeto za sve dajući otkupninu u njihovu korist—nije bilo dozvoljeno da propadne, nego je bilo sačuvano kao vječno svjedočanstvo beskrajne ljubavi i savršene poslušnosti. Moguće je da bi Ivan 19:37 i Zah. 12:10 mogli imati takvo ispunjenje. Oni koji su vikali, „Raspni ga!“ mogli bi još, kao svjedoci, identificirati isto to tijelo probodeno s kopljem i razdrto čavlama i trnjem.

Smatrati slavno tijelo našeg Gospodina kao tijelo od mesa ne bi moglo ni najmanje dolaziti u obzir zbog njegovih posebnih i iznenadnih pojavljivanja tijekom tih četrdeset dana prije njegovog uznesenja. Kako bi se on mogao tako iznenada pojaviti i zatim nestati? Kako je bilo da se je on čuvao gotovo stalno nevidljivim tijekom tih četrdeset dana? I zašto je njegov izgled svaki puta bio toliko promjenjen pa ga se ne bi prepoznalo kao onog kojeg se vidjelo prije, ili kao onog toliko dobro poznatog i voljenog od svih, prije njegovog raspeća, samo nekoliko dana prije toga?

Nije dovoljno reći da su to bila jednostavno čuda, jer tada bi korištenje ili nužnost istih bila navedena. Ako je njegovo tijelo nakon uskrsnuća bilo meso i kosti, i isto tijelo koje je bilo razapeto, sa svim obilježjima i ožiljcima, *zašto* on onda pravi čuda koja ne samo da ne uspostavljaju tu činjenicu, nego što je više vjerojatnije, da pouči suprotno?—da on više nije bio čovjek—tijelo i kosti—nego duhovno biće koje je moglo otići i

doći kao vjetar, tako da nitko ne može reći odkuda je došao ili gdje je otišao, nego koji se, u svrhu da ih pouči, pojavio *kao* čovjek u različitim tijelima od mesa i kostiju koja je stvorio i rastvorio već kako su zahtijevale prilike.

Prije Gospodinovog raspeća, on je bio sa svojim učenicima na ti, međutim nakon svog uskrsnuća, premda ih nije ništa manje volio, njegov način ophođenja s njima bio je mnogo rezerviraniji. Nema sumnje bilo je to zbog toga da ih još snažnije impresionira sa dostojanstvom i čašću svog visokog uzvišenja, i da nadahne kod njih odgovarajuće poštovanje njegove osobe i autoriteta. Premda Isusu kao čovjeku nikada nije nedostajalo tog dostojanstva u ponašanju koje preporuča poštovanje, ipak veća je rezerviranost bila potrebna i svrsishodna nakon njegove promjene u božansku prirodu. Jehova je uvijek održavao takvu rezerviranost prema svojim stvorenjima, i u skladu s okolnostima bila je svrsishodna. Ta rezerviranost obilježila je sve razgovore našeg Gospodina s učenicima nakon uskrsnuća. Oni su bili vrlo kratki, kao što je i on sam rekao, „Neću više s vama mnogo govoriti.“ (Ivan 14:30)

Onima koji vjeruju da je naš Nebeski Otac duh a ne čovjek ne bi trebalo biti kompliciranim shvatiti da naš Gospodin Isus, koji je sada uzvišen u božansku prirodu, i koji nema samo moralnu sliku Božju nego je u stvari, „otisak bića njegova,“ više nije čovjek nego duhovno biće, kojeg nijedan čovjek niti je vidio niti ga može vidjeti bez čuda. Ljudima je jednako nemoguće vidjeti razotkrivenu slavu Gospodina Isusa kao i gledati Jehovu. Razmisli na trenutak kako se na Mojsija i na Izrael odrazio samo odraz duhovne slave. (Hebr. 12:21; 2. Mojs. 19; 20:19-21; 33:20-23; 34:29-35) „Prizor je bio tako strašan,“ tako ogroman i pun strahopoštovanja, „ da je Mosije rekao, ja sam u silnom strahu i drhtim.“ I premda je Mosije bio nadnaravno ojačan da gleda slavu Gospodnju, tako da je tijekom četrdeset dana i četrdeset

noći, nasamo sa Bogom, zasjenjen sa njegovom slavom i bez hrane i pića, primio i napisao božanski zakon (2. Mojs. 34:28), ipak mu je bilo rečeno kad je želio vidjeti Gospodinovo lice, „Ali ne možeš vidjeti lica mojega, jer ne može čovjek mene vidjeti i ostati živ.“ (2. Mojs. 33:20) Prem tome sve što je Mojsije vidio, bila je prilika koja je *predstavljala* Boga, i ništa više nije bilo moguće. To se također slaže sa Apostolovom izjavom: „Boga nitko *od ljudi nikada nije vidio*;“ on je Kralj besmrtni, nevidljivi, *kojega čovjek nije vidio niti ga može [ikada] vidjeti*. (1. Tim. 6:15, 16) Međutim jasno je navedeno da duhovna bića mogu vidjeti Boga koji je i sam duhovno biće i vide ga. (Mat. 18:10)

Ako je naš Gospodin još uvijek „*čovjek* Krist Isus koji je *dao sebe* kao otkup za sve“ (1. Tim. 2:5, 6)—ako je budući ubijen u tijelu ponovno oživio u tijelu, a ne kao što Apostol objavljuje, kao životodajni duh—tada umjesto da je bio uzvišen iznad anđela i dano mu ime koje je iznad svakog imena na nebu i na zemlji, on je još uvijek čovjek. Ako on zadržava obličje sluge, koje je uzeo u svrhu trpljenja smrti za svakog čovjeka, i ako je i dalje malo niži od anđela, on nikada ne može vidjeti Boga. No kako je nerazumno takvo gledište kada je u potpunosti ispitano u svjetlu apostolskog svjedočanstva. Razmotri također i to da ako je Gospodinovo tijelo, koje je bilo probodeno i ranjeno s čavlima i kopljem i trnovom krunom, i obilježeno tugom, njegovo slavno duhovno tijelo, i ako su ožiljci i ugrožena ljudska obilježja dio uzvišenog Gospodina, on bi bio daleko od prekrasnog, iako mi trebamo voljeti rane koje je podnio za nas. I ako on tako nosi nesavršeno, s ožiljcima, ugroženo tijelo, i ako ćemo mi biti *poput njega*, zar to ne bi podrazumijevalo da će Apostoli i sveci koji su bili razapeti, obezglavljeni, kamenovani do smrti, spaljeni, raskomadani na komadiće od zvijeri, isto tako kao i oni koji su doživjeli nesreću, na isti način svaki nositi svoje unakaženje i ožiljke? I zar ne ni u tom pogledu nebo predstavilo

najstrašnji spektakl—u svu vječnost? Međutim to nije slučaj, i nitko ne može zadržati dugo takvo nerazumno i nebiblijsko gledišće. Duhovna su bića savršena u svakoj pojedinosti, i tako Apostol podsjeća Crkvu, koja je nasljednik nebeske ili duhovne slave i časti, da, premda posijani [u smrti] u slabosti [sa ožiljcima i ranama itd.] oni [biće] su podignuti u snazi; premda posijani u slabosti [s crtama brige i žalosti, itd.] podignuti su u slavi; premda je posijano tjelesno tijelo [doslovno „životinjsko tijelo“] biti će podignuto duhovno tijelo; i kao što smo nosili obličje zemaljskog oca, mi ćemo nositi lik nebeskog Gospodina. (1. Kor. 15:42-51) Naš je Gospodin Isus zbog nas također nosio lik zemaljskog, kratko vrijeme, da bi nas mogao otkupiti. Međutim kod svog uskrsnuća on je postao nebeski Gospodin (Rim. 14:9), i mi, budemo li vjerni, ćemo uskoro nositi obličje nebeskog Gospodina (duhovna tijela), kao što sada nosimo obličje zemaljskog gospodina, Adama (ljudska tijela).

Sjeti se Pavlovog slučaja—Da bi bio jedan od apostola, on mora biti *svjedok*—mora vidjeti Gospodina nakon njegovog uskrsnuća. On nije bio jedan od onih koji su vidjeli očitovanja uskrsnuća i prisutnosti tijekom četrdeset dana, stoga mu je bilo dano da ima kratak pogled na Gospodina u slavi. On ga je vidio, međutim, ne kao drugi—ne obavijenog tijelom i haljinama u različitim oblicima. I samo jedan letimičan pogled na razotkrivenu slavnu osobu našeg Gospodina prouzročilo je da padne na zemlju oslijepljen slavom koja je bila „sjajnija od svjetlosti podnevnog sunca“: i da bi mu se vratio vid, čak i djelomičan zahtijevalo je čudo. (Djela 9:17,18) Zar Pavao nije vidio Gospodina kakav on uistinu *jest*—kao duhovno biće? I zar se naš Gospodin tokom četrdeset dana nije *pojavo* kakav je *bio prije*, naime, kakav je bio prethodno, iz posebnih svrha i razloga već iznešenih? Nema prostora za sumnju u to. Međutim Gospodin je imao cilj pojavljujući se tako Pavlu, kao što je imao,

pojavljujući se drugačije drugima drugi cilj. Pavao pokazuje taj cilj, govoreći: „A posljednjem od svih *pokazao* se i meni, što mi je bilo *kao*--da sam se PRIJE VREMENA RODIO.“ (1. Kor. 15:8—doslovno čitanje) Kao što je uskrsnuće našeg Gospodina bilo njegovo *rođenje* od mrtvih, u punu savršenost duhovnog bića (Kol. 1:18; Rim. 8:29), tako se i na ukrsnuće Ckrve, Kristovog tijela, ovdje i na drugim mjestima ukazuje kao na rođenje. Prilikom našeg rođenja ili uskrsnuća kao duhovnih bića, mi ćemo vidjeti Gospodina *kakav je uistinu*, kao što ga je i Pavao vidio; međutim mi tada, budući *promjenjeni* ili rođeni, kao duhovna bića nećemo tada pasti dolje ili oslijepiti ugledavši slavnu osobu našeg Gospodina. Pavlova izjava znači da ga je on vidio *kao* što ćemo ga mi vidjeti—„*kakav je uistinu*“: on ga je vidio *kao* što će ga cijelo Kristovo tijelo vidjeti, međutim PRIJE VREMENA, prije nego je bio rođen iz mrtvih, pa stoga i prije nego je bio u stanju to podnijeti—ipak, „*kao*“ što će ga svaki rođen u pravo vrijeme vidjeti.

Mojsije, silazeći s brda da prenese Izraelu Savez Zakona, bio je predstava velikog Zakonodavca i Posrednika Novog Saveza, koji će kod svog drugog dolaska doći da vlada i blagoslovi svijet. Mojsije je prema tome, predočavao cijelu Crkvu, kojoj je naš Gospodin Glava. Mojsijevo je lice sjajilo, tako da ljudi nisu mogli gledati u njega, pa je nakon toga morao nositi veo, kao predstava duhovne Kristove slave, kao ilustracija točke koju sada razmatramo. Krist ima stvarnu slavu i sjaj, točnu sliku Očeva bića, i mi ćemo biti poput njega, i nijedan čovjek ne može gledati u tu slavu; stoga kakvo će god biti očitovanje Zakonodavca svijetu kada će se slava Gospodinova otkriti, slava duhovnih osoba ne može se vidjeti. Oni će govoriti kroz veo—pod pokrivalom. To je, isto tako kao i više od toga, mišljeno sa Mojsijevim velom. (2. Mojs. 34:30-33)

Kako pažljivije proučavamo stvar, sve više i više počinjemo shvaćati božansku mudrost pokazanu u načinu otkrivanja uskrsnuća našeg Gospodina apostolima kako bi bili u potpunosti zadovoljavajući i pouzdani svjedoci, i da bi krotki iz svijeta mogli biti u stanju primiti njihovo svjedočanstvo i vjerovati da je Bog podigao našeg Gospodina iz mrtvih—da bi ga mogli priznati kao onog koji je bio mrtav, no sada živi zauvijek, i da bi vjerujući mogli doći k Bogu po njemu. I kada ga razmatramo pod vodstvom svetog Duha istine, naši se umovi proširuju i mi ga vidimo ne više kao čovjeka Krista Isusa, nego kao Gospodina slave i moći, sudionika božanske prirode. I takvog ga mi poznamo, za čiji dolazak i kraljevstvo se crkva toliko gorljivo molila i čeznula. I nitko tko ispravno prepoznaje njegovo veliko uzvišenje ne može očekivati kod njegovog drugog dolaska čovjeka Krista Isusa u tijelu od mesa pripremljenom za žrtvu i ranjeno i *dano* u smrt kao naša otkupnina. Niti bi smo trebali očekivati da će se on kod svog drugog dolaska „pojaviti,“ ili *očitovati* se, u različitim tijelima svijetu—to je bilo potrebno za one rane *svjedoke*, ali ne i sada. On će, kao što ćemo vidjeti, očitovati svoju drugu prisutnost veoma drugačije.

Iz onog što smo vidjeli glede duhovnih bića i njihovih očitovanja u prošlim vremenima, očito je da ako bi se naš Gospodin kod svog drugog dolaska bio očitovao bilo otvaranjem očiju ljudi da gledaju njegovu slavu, kao što je učinio kod Pavla i Danijela, ili uzimajući si ljudsko tijelo, da bi se to pokazalo štetnim za plan otkriven u njegovoj Rječi. Učinak pojavljivanja u slavi svijetu, kada bi im očima bilo omogućeno da ga vide, taj bi ih nadmoćni pogled gotovo paralizirao, dok bi im pojavljivanje *u obličju čovjeka* smanjilo standard dostojanstva i dalo manje od prave procjene božanske

prirode i oblika. Kako čini se niti jedno od toga ne bi bilo neophodno niti preporučljivo sada, mi ne možemo pretpostaviti da će ijedna od tih metoda biti usvojena.

Baš naprotiv, trebali bi smo očekivati da bi se Krist očitovao u tijelu čovječanstvu na isti način kao kada je Gospodin „*postao tijelom*“ i prebivao među ljudima, Bog se očitovao u njegovom tijelu. Ljudska priroda, kada je savršena i u skladu s Bogom, je prilika Božja u tijelu; stoga je prvobitno savršeni Adam bio u *obličju Božjem*, i savršeni čovjek Krist Isus bio je također; tako da je mogao reći učeniku Filipu, koji ga je tražio da *vidi* Oca, „Tko je vidio mene vidio je i Oca“—vidio je obličje Boga u tijelu, „Bog se očitovao u tijelu.“

Jednako će tako i čovječanstvo općenito, kako se njegovi pripadnici budu postupno vraćali u davno izgubljeni lik Božji, biti tjelesne slike i obličja Oca i Krista. Kao što smo vidjeli, na samom početku Milenija, biti će primjeri savršenog ljudstva pred svijetom (1. svezak, str. 287-293): Abraham, Izak i Jakov i sveti proroci, već prokušani i dokazani, biti će „kneževi“ među ljudima, nositelji i predstavnici duhovnog, nevidljivog kraljevstva. U njima će se Krist očitovati—u *njihovom tijelu*—kao što se i Otac očitovao u njegovom tijelu. I „tko će god“ doseći savršenstvo i doći u potpuni sklad s voljom Kristovom, svaki takav će biti Božja i Kristova slika, i u svakome od njih Krist će se očitovati.

Budući je bio stvoren na Božju moralnu sliku, savršen čovjek, potpuno posvećen, biti će u stanju savršeno cijeniti sveti Duh i Riječ Božju; i proslavljena će Crkva upravljati njime. Nema sumnje isto tako da će vizije i izravna otkrivenja, i opće komunikacije između duhovnog kraljevstva i njegovih zemaljskih predstavnika i nositelja, biti mnogo otvorenije i općenite nego slične komunikacije koje su bile

ikada prije—mnogo više po zajedništvu iz Edena, prije nego je grijeh donio osudu i razdvajanje od Božje naklonosti i općinstva.

Ništa stoga niti po razumu niti po Bibliji, ne zahtijeva da će se naš Gospodin kod svog drugog dolaska pojaviti u različitim tijelima od mesa i kostiju. Da takav postupak nije nužan očito je iz uspjeha Sotoninog kraljevstva, koje djeluje kroz ljudska bića kao zastupnike. Oni koji uzimaju duha zla i pogreške najpotpunije predstavljaju velikog nevidljivog kneza. On se tako očituje u njihovom tijelu premda je sam duhovno biće, nevidljiv ljudima.

„Promjenjeni“ Krist, postavši sudionicima božanske prirode, biti će duhovna bića stvarna kao što je Sotona, i jednako nevidljivi ljudima. Njihova će djelovanja u načinu biti slična, premda izravno suprotna u karakteru i rezultatima; njihovi časni zastupnici, ne vezani niti učinjeni robovima kroz neznanje i slabosti, kao što je većina Sotoninih slugu, nego učinjeni savršenima, i „uistinu slobodnima,“ će postupati inteligentno i skladno, iz izbora i iz ljubavi; i njihova će imenovanja biti nagrade pravednosti.

Prisutnost našeg Gospodina će biti očitovana *svijetu* pokazivanjem „sile i velike slave,“ međutim ne samo prirodnim očima, nego očima njihovog razumijevanja, kako će se otvoriti s cijenjenjem velikih promjena koje će novi Vladar izvesti. Njegova prisutnost i pravedan autoritet biti će prepoznati i u kaznama i u blagoslovima koji će teći čovječanstvu od njegove vladavine.

Već se dugo općenito vjerovalo da tjeskoba i nevolje dolaze kao kazne za zlo postupanje, na zle. Budući se to činilo prirodnim i ispravnim zakonom, ljudi su to općenito prihvatili, misleći da bi tako trebalo biti, čak i ako nije; ipak teške se

iskustvene činjenice slažu s Biblijom da su u prošlosti pobožni bili ti koji su najčešće trpili nevolje i progonstva. (2. Tim. 3:12) Međutim u „Danu Nevolje,“ razdoblju od četrdeset godina koje uvodi Mesijinu vladavinu, redosljed će biti obrnut. U taj će dan, zle sile biti svrgnute, i pravednost će, uspostavljena postupnim procesom, brzo ostvariti odgovarajuću odmazdu zlima, i blagoslove onima koji čine dobro—„Nevolja i tjeskoba na svaku dušu čovjeka koji čini zlo, ...a slava i čast i mir svakomu koji čini dobro“—u taj „dan gnjeva i objavljenja pravedna suda Božjega, koji će uzvratiti svakomu po djelima njegovim.“ (Rim. 2:9, 10, 6, 5) I budući je sada toliko mnogo onog što je loše, kazna će isprva biti vrlo teška, praveći „vrijeme nevolje kakve ne bijaše otkako je naroda.“ Tako će u osveti, i nevolji, i srdžbi na narodima, Gospodin otkriti svijetu činjenicu o promjeni epoha, i o promjeni vladara. I tako, „kad se pravedni sudovi tvoji izvrše na zemlji, pravednosti će se učiti oni što na zemlji žive.“ (Iza. 26:5-11) Oni će naučiti da pod novim poretком oni koji čine pravo bivaju uzvišeni a zli ograničeni i kažnjeni. Za jasno proročansko svjedočanstvo u vezi tog kraljevstva i njegovog djelovanja u korist poniznih, ispravnih, siromašnih, potrebitih i potlačenih, i njegovog svrgavanja monopola i svakog sistema nepravde i tlačenja, i općeg izjednačavanja u ljudskim stvarima, pažljivo čitaj Psalam 72:1-19; 37:1-14.

Naš će se kralj tako postepeno otkrivati: neki će razabrati Novog vladara prije nego drugi, ali na koncu „vidjet [*horao*—razabrati] će ga svako oko.“ (Otkr. 1:7) Međutim „on dolazi s oblacima“; i dok oblaci nevolje postaju težima i tamnijima, kad se gore (kraljevstva ovog svijeta) tresu i padaju, i zemlja (organizirano društvo) je potrešena, raspada se, topi,

neki će početi shvaćati ono što mi sada objavljujemo da je već tu—da je veliki dan Jehovin došao; da prorečeni dan nevolje i srdžbe na narode počinje, i da Jehovin Pomazanik uzima u svoje ruke svoju veliku moć i da počinje svoje djelo, postavljanja pravde za mjerilo i pravednosti za spravu mjernu. (Iza. 28:17) I „on mora vladati dok“ dok *ne položi sve zemaljske autoritete i zakone*, suprotne onima koji upravljaju nebom.

Kako se nevolja povećava, ljudi će tražiti, ali uzalud, zaštitu u „stijenama“ i pećinama, velikim stijenama i uvrutama društva (Slobodno zidarstvo, sindikati, udruge, zaklade, i sva svjetovna i crkvena društva), i u gorama zemaljskim (vladavine); govoreći, „Padnite [prekriti, zaštititi] na* nas i sakrijte nas od lica onoga koji sjedi na prijestolju i od srdžbe Janjetove; Jer došao je veliki dan srdžbe njihove.“ (Otkr. 6:15-17)

Idolatrija novca u kojoj je cijeli svijet poludio, i koja će imati tako istaknuto mjesto u nevolji, prouzročujući ne samo strah za taj sakupljeni novac, nego također i za njegovo očuvanje, biti će u potpunosti razorena, kako je pokazano u Iza. 2:8-21; Ezek. 7:17-19.

Veliki dan nevolje biti će prepoznat, i od njezine će oluje svi tražiti zaštitu, premda će samo nekolicina prepoznati tada po cijelom svijetu raširene sudove Gospodinove da su rezultat njegove *prisutnosti*, podizanja njegovog autoriteta, i stavljanja na snagu njegovih zakona. Međutim, na kraju će svi prepoznati

* Grčka riječ *epi*, ovdje korištena, općenito je prevedena sa na, ali također ima značenje *preko* i *oko*, i tako je mnogo puta prevedena u raznim prijevodima. Prenosi misao zaštite, a ne uništenja. Općenito gledajte da ovaj redak uči, kako će zli ljudi zadobiti dovoljno vjere da se mole da doslovne gore padnu je apsurdno. Stvarno ispunjenje je već počelo: veliki, bogati, i ništa manje i siromašni, traže gore, i stijene i pećine za zaštitu od sve mračnije oluje nevolje čiji se oblaci već sakupljaju.

[*vidjeti*] Kralja slave; i svi oni koji tada budu ljubili pravednost radovat će se poslušati ga i podložiti se potpuno njegovim pravednim zahtjevima.

To će biti vrijeme odmazde svima koji su prijevarom ili silom, ponekada u ime zakona i pod njegovom sankcijom, nepravedno posegnuli za pravima ili imovinom drugih. Odmazda će, kao što smo vidjeli, doći *od* Gospodina, *kroz* podizanje masa ljudi. U njihovoj nevolji, prezirući da se odvoje od dolara ili jednog centa, ili pretpostavljenog prava ili časti koje su dugo uživali i koje je bilo dugo neosporavano, ipak videći približavajuću odmazdu, mnogi će tražiti da ih pokriju dosad moćne organizacije—građanske, društvene i crkvene—da promiču i zaštite njihove interese, osjećajući da sami moraju pasti. Međutim ti neće biti u stanju izbaviti ih u dan Gospodinovog gnjeva. Približavajući sukob i osveta prouzročit će da svi narodi zemaljski jauču; jer to će biti vrijeme nevolje kakve nije bilo otkako je naroda—ne, niti će je više biti. Oni će proplakati „*zbog njega*“; zato što njegovi sudovi na jedan prirodan način proizvode veliku nevolju; zato što je Gospodin ustao da strašno potrese zemlju, i da uništi njezine iskvarenosti. (Iza. 2:21) Toliko će dalekosežni biti sudovi i nevolja da im nitko neće umaknuti. Na koncu će svako oko razabrati promjenu, i prepoznati da je Gospodin zavladao. Nevolja bi mogla biti uvelike smanjena kad bi ljudi vidjeli i postupali po načelima jednakosti, ignorirajući i odustajući od svih nepravednih prednosti prošlosti, premda legaliziranih; međutim sebičnost to neće dopustiti sve dok nevolja ne razbije i svrgne ponosne, ponizi moćne i uzvisi krotke.

Sve dok veliki dan nevolje ne bude završavao—sve dok Neznabožačka kraljevstva ne budu pretvorena u prah i potpuno

uklonjena, ne bude se našlo mjesta za njih (1915. A.D. kako je pokazano u prethodnom poglavlju)—sve dok Babilon veliki ne bude bio posve svrgnut i njegov utjecaj nad svijetom razbijen—velike mase čovječanstva neće shvatiti pravo stanje stvari. Oni će tada shvatiti da je velika nevolja kroz koju su bili prošli bio taj simbolički nazvan „rat koji će se zbiti na veliki dan Boga Svemogućega.“ (Otkr. 16:14); da u onoj mjeri u kojoj su dodali zabludu i pogrešku, oni su se borili protiv zakona i sila novog carstva i novog Vladara zemlje; i da u onoj mjeri u kojoj su njihovi jezici, i olovke, i ruke, i utjecaj, i sredstva, bili korišteni da podrže *pravo* i istinu o bilo kojem predmetu, da su se do te mjere borili na Gospodinovoj strani.

Neki će naučiti značaj nevolje brže od drugih, jer su mnogo poučljiviji. I tijekom cijele nevolje ondje će u svijetu biti onih koji će svjedočiti o njegovoj stvari, objavljujući Gospodinovu prisutnost i uspostavljanje njegovog kraljevstva koje je u suprotnosti silama tame prouzročujući nevolju i potresanje i svrgavanje društva, pokazujući da su svi koji se suprotstavljaju istini i pravednosti neprijatelji novog kraljevstva, i da ako se brzo ne predaju da će pretrpjeti sramotan poraz. Ipak mase neće pokloniti pažnju mudrom savjetu, kako su uvijek i postupali, sve dok ne budu u potpunosti poniženi pod željeznom vlašću novog kraljevstva, samo da bi na koncu shvatili ludost njihovog pravca.

Pravi učitelj i svjetlonoša (Mat. 5:14), prava Crkva, tijelo Kristovo, neće biti ostavljena u tami da uči o prisutnosti njenog Gospodina kroz očitovanja njegovog gnjeva i moći, kao što će to svijet učiti. Bila je učinjena posebna priprema za njeno prosvjetljenje. Kroz pouzdanu proročansku riječ, koja svijetli kao svjetlo na tamnom mjestu, ona je jasno i sigurno

obavještena što očekivati. (2. Pet. 1:19) Kroz proročansku riječ, ona neće samo biti zaštićena od obeshrabrenja, i u stanju nadvladati iskušenja, zamke i kamenove spoticanja koji će toliko prevladavati u „zli dan,“ i tako stajati priznata od Boga, nego ona postaje svjetlonoša i učitelj svijetu. Crkva je tako u stanju ukazati svijetu na uzrok nevolje, objaviti prisutnost novog Vladara, objaviti pravila, plan i cilj novog doba, i poučiti svijet koji je najmudriji pravac postupanja u pogledu tih stvari. I premda ljudi neće pokloniti pažnju pouci sve dok im pouka o podložnosti ne bude bila nametnuta nevoljom, ona će im tada uvelike pomoći u učenju te lekcije. Izaija 52:7 ukazuje na taj zadatak „stopala,“ ili posljednjih pripadnika crkve, koji će objavljivati na gorama (kraljevstvima) da je *počela Kristova vladavina*.

Naizgled proturječni reci

Postoje neke Biblijske izjave s ukazivanjem na način povratka našeg Gospodina i njegovo pojavljivanje koje, kada ih se pažljivije ispita, kao da su proturječne jedne drugima. I nema sumnje da su one stoljećima služile božanskoj namjeri prikrivanja istine sve do vremena koje je određeno da ju se razumije; i čak i tada, od svih osim posebne klase posvećenih za koje je namjenjena.

Na primjer, naš je Gospodin rekao, „Evo, dolazim *kao lopov*“; i, „I kao što je bilo *u Noinim danima*, tako će biti i *u dane* Sina čovječjega [danimi njegove *prisutnosti*]: jeli su, pili, ženili se i udavali,“ „a da nisu *ništa znali* dok nije došao potop.“ „A kad ga farizeji upitaše kada dolazi kraljevstvo Božje, odgovori im i reče: Kraljevstvo Božje *ne dolazi zamjetno*“ [„ne

dolazi tako da se može vidjeti,“ prema nekim bilješkama] (Otkr. 16:15; Luka 17:26, 27, 20; Mat. 24:38, 39)

Ovi reci jasno navode i ilustriraju način dolaska našeg Gospodina. Oni pokazuju da će on biti nevidljivo prisutan, vršeći djelo kojeg svijet neko vrijeme neće biti u potpunosti svjestan. Prema tome njegov dolazak mora biti na tihi način, neprimjetno, i posve neznano svijetu, baš kao što bi „lopov“ došao, bez buke i drugog očitovanja da privuče pažnju. Kao što je u Noinim danima svijet išao za svojim poslovima kao i obično, ni u najmanju ruku smeten, i bez ikakve vjere u Noino propovjedanje s obzirom na dolazeći potop, tako će i u ranom dijelu Dana Gospodinovog, svijet, ne imajući vjeru u objavu o njegovoj prisutnosti i predstojećoj nevolji, ići dalje kao i obično, uopće ne poklanjajući pažnju bilo kakvom takvom propovjedanju, sve dok, u velikom potopu nevolje, stari svijet—stari poredak—ne padne, prođe, u pripremi za potpunu uspostavu novog uređenja, Kraljevstva božjeg pod svim nebesima—„I kao što je bilo u Noinim danima, tako će biti i u dane [*prisutnost*] Sina čovječjega.“

S druge strane nalazimo retke koji nam se na prvi pogled čine da su proturječni s ovima; kao na primjer: „Jer će sam Gospodin sići s neba sa *zapovjedničkim pozivom*, s *glasom* arhanđela i s *trubom* Božjom.“ „Kad se s neba pojavi Gospodin Isus sa svojim moćnim anđelima u ognju usplamtjelom te izvrši osvetu nad onima koji ne poznaju Boga i koji se ne pokoravaju dobroj vijesti o našem Gospodinu Isusu.“ „I *vidjet će* [svijet] Sina čovječjega kako dolazi na oblacima nebeskim sa silom i velikom slavom.“ „Evo, dolazi s oblacima i *vidjet će ga svako oko*.“ (1. Sol. 4:16; 2. Sol. 1:7, 8; Mat. 24:30; Otkr. 1:7)

Nije na nama kao tražiteljima istine, da kažemo, s obzirom na te retke, *da većina* od njih izgleda ide u prilog kojem god

gledištu kojem mi dajemo prednost, i zatim ignorirati druge. Sve dok nemamo pogled na stvari u kojem Biblijska izjava nalazi razumnu zastupljenost, ne bi smo se trebali osjećati sigurnima da imamo istinu o temi. Jedna Božja izjava je jednako istinita, kao čvrsti temelj za vjeru, kao stotinu. I bilo bi daleko mudrije tražiti skladno razumijevanje nego doći do zaključka ili usvojiti teoriju temeljenu na jednostranom tumačenju, i tako zavoditi sebe i druge.

Kršćani općenito ne nastoje uskladiti te izjave, pa su stoga njihove ideje jednostrane i netočne. Posljednja grupa izjava je jednako izričita kao i prva, i naizgled uči sasvim suprotno od tihog, nezapaženog, lopovu sličnog načina dolaska našeg Gospodina i prisutnosti. Pored tih izjava, mi smo ukazali na dvije druge ilustracije načina njegovog dolaska, naime: „Ovaj Isus koji je od vas uzet na nebo *doći će NA ISTI NAČIN* kao što ste ga vidjeli da odlazi na nebo,“ i „Jer kao što munja izlazi od istoka i svjetli do zapada, takav će biti dolazak Sina čovječjega.“ (Djela 1:11; Mat. 24:27) Da bi se došlo do ispravnog zaključka, i njima se također treba pridati odgovarajuća težina.

U našem razmatranju ove teme trebamo zapaziti da iako je naš Gospodin naveo, kao izričitu činjenicu, da njegovo kraljevstvo treba biti uspostavljeno bez izvanjskog pokazivanja, i da njegov dolazak, njegova prisutnost, treba biti *kao* lopova, zahtijevajući izbliza, pažljivo gledanje da bi ga se shvatilo i razabralo, svi gornji tekstovi koji se najčešće citiraju kao dokaz vanjske, vidljive manifestacije su *vrlo simboličnog jezika*, osim jednoga koji kaže da će on doći na isti način kako je otišao. Simbolično se uvijek mora saviti u tumačenju jasnijim, mnogo doslovnijim izjavama, čim je njihov simboličan karakter prepoznat. Kada god doslovno tumačenje vrši nasilje nad razumom, i također stavlja

odlomak u izravnu suprotnost *jasnim Biblijskim izjavama*, takav bi se odlomak trebalo smatrati simboličnim, i njegovo bi se tumačenje kao simbola trebalo tražiti u skladu sa očito jasnim i doslovnim odlomcima, i sa općenitim karakterom i ciljem otkrivenog plana. Prepoznavanjem i odgovarajućim tumačenjem simbola u ovom slučaju, očituje se prekrasan sklad svih izjava. Razmotrimo ih sada i vidimo kako se savršeno slažu sa izjavama koje nisu simbolične.

„Jer će sam Gospodin sići s neba sa *zapovjedničkim pozivom*, s *glasom arhanđela*, i s *trubom Božjom*.“ (1.Sol. 4:16) Ovdje spomenuti glas i truba na svaki način odgovaraju istim simbolima korištenim u Otkr. 11:15-19—„I sedmi je anđeo *zatrubio*. I na nebu su se začuli jaki *glasovi*: Kraljevska vlast nad svijetom sada pripada Gospodinu našem i Kristu njegovu, i on će kraljevati u svu vječnost...Ali narodi su se razgnjevili i došla je srdžba tvoja i vrijeme da se sudi mrtvima,“ itd. Na iste se događaje ukazuje u Danijelovom proročanstvu: „U to će vrijeme ustati [preuzeti vlast] Mihael [Krist], veliki knez,...I nastat će vrijeme tjeskobe kakve nije bilo otkako je naroda pa do tog vremena,...A mnogi od onih koji spavaju u prahu zemaljskom probudit će se.“ I Pavao dodaje svojoj izjavi o glasovima i trubi izjavu, „najprije će ustati oni koji su mrtvi u zajedništvu s Kristom.“ U 2.Tim. 4:1 on dalje navodi da će Krist suditi žive i mrtve, u to vrijeme svog pojavljivanja i kraljevstva; i početak tog suda živim nacijama je posvuda opisan kao najveće vrijeme nevolje koje je svijet ikada znao. (Dan. 12:1)

Tako Pavao, Danijel i Ivan očito ukazuju na isto vrijeme, vrijeme pojavljivanja našeg Gospodina, i uspostave njegovog kraljevstva usred velikog vremena nevolje, i događaja koji su

joj prethodili i kasnije. Svaki je pisac pokazao da po ustajanju Mihaela, glasovima i trubi, usljeđuje isti rezultat: naime nevolja i srdžba na nacije i ukrsnuće mrtvih. Kao sljedeće, zapazi korišteni simbol:

„SA ZAPOVJEDNIČKIM POZIVOM.“ Grčka riječ ovdje prevedena sa „poziv“ je *keleusma*, koja označava *poziv ohrabrenja*. Poziv podrazumijeva javnu poruku osmišljenu za uši, ne nekolicine, nego pomješanog mnoštva. Općenito je osmišljen ili da uzbuni i užasne ili da pomogne i ohrabri. Ili može imati jedan učinak na jednu klasu, i obrnuti učinak na drugu, već prema okolnostima i uvjetima.

Aspekt stvari u svijetu u posljednjih petnaest godina vrlo upadljivo odgovara tom simbolu, u izljevu svijetom raširenom ohrabrenju svim ljudima da se probude s obzirom na svoja prava i prednosti kao ljudi, i da uzmu u obzir svoje međusobne odnose, načela na kojima su utemeljeni i ciljeve koje bi trebali ostvariti. Imali na zemlji civilizirane nacije da nije čula taj poziv, i da nije bila pod njegovim utjecajem! Cijeli civilizirani svijet je, u posljednjih nekoliko godina proučavao političku ekonomiju, građanska prava i društvene slobode kao nikada prije u analima povijesti; i ljudi ohrabruju jedni druge, i bili su ohrabreni, da ispituju te teme do samih temelja. Poziv ohrabrenja započet sa povećanjem znanja među ljudima već je obuhvatio zemlju, i pod njegovim se utjecajem ljudi povezuju, ohrabreni i potpomognuti od pametnih ljudi i genija da se bore i zalažu za prava i zamišljena prava i slobode; i kako njihove organizacije rastu i množe se, poziv postaje sve glasniji i duži, i s vremenom će kao što je prorečeno rezultirati sa velikim vremenom nevolje i vrevom gnjevnih naroda. Taj je rezultat slikovito opisao Prorok—„Žamor mnoštva u gorama

[kraljevstva], kao mnogobrojna puka! Bučni žamor kraljevstava sakupljenih naroda! Gospod nad vojskama vojsku za boj pregleda.“ (Iza. 13:4)

„GLAS ARHANĐELA“ je drugi upečatljiv simbol sličnog značaja. Ime „arhanđeo“ označava *glavnog glasnika*; i sam naš pomazani Gospodin je Jehovin Glavni Glasnik—„Glasnik Saveza.“ (Mal. 3:1) Danijel ukazuje na istu osobu, nazivajući ga Mihaelom, koje ime znači *tko je kao Bog*—prikladno ime za onoga koji je „točna slika njegova bića,“ i predstavnik njegovog autoriteta i moći. Glas Arhanđela predstavlja Kristov autoritet i zapovjed. Ovaj simbol, stoga, predstavlja Krista koji preuzima vlast, ili počinje svoju vladavinu i izdaje svoje zapovjedi, svoje službene odredbe, objavljujujući promjenu epohe stavljanjem na snagu zakona njegovog kraljevstva.

Danijel je drugačije izrazio sličnu misao, kad on kaže, Tada će Mihael, veliki Knez, „*ustati*.“ Ustati označava preuzeti autoritet, dati zapovijedi. Vidi „*ustane*,“ u Iza. 2:19,21. Drugi primjer tog simbola je od Davida, koji proročanski kaže o Kristu, „On kaže svojim glasom; zemlja se rastapaše.“ Veliko vrijeme nevolje će biti ubrzano, i zemlja (organizirano društvo) će se rastopiti, ili razgraditi kada stupi na snagu promjena uprave kada novi Kralj rekne ili izda zapovjed. Na tu zapovjed, sistemi zla, civilni, društveni i vjerski, moraju ići dolje, bez obzira koliko stari ili čvrsto ustanovljeni i uvršteni bili. Mač iz njegovih usta prouzročit će kaos: Istina o svemu, i u svim svojim različitim aspektima, sudit će ljudima, i pod njenom moći i utjecajem, prouzročit će svrgavanje zla i pogreške u svih njihovih tisuća oblika.

„TRUBA BOŽJA.“ Mnogi čini se nepromišljeno podržavaju ideju da će ta truba biti doslovan zvuk u zraku.

Međutim vidjet će se da je to nerazumno očekivanje, kad se zapazi da Pavao ovdje ukazuje na ono što Ivan označava „Sedma Truba,“ „Posljednja Truba“ u *seriji* simboličnih truba. (Otkr. 11:15; 1. Kor. 15:52) Dokaz da su to ukazivanja na istu trubu pronađen je u izvještaju o događajima povezanim sa svakom. Pavao spominje uskrsnuće, i uspostavu Gospodinovog Kraljevstva, kao povezane se „trubom Božjom,“ i Ivan spominje isto sa još većom preciznošću. Ispravnost nazivanja „trube Božje“ „sedmom,“ ili „posljednjom trubom,“ očita je također kad se sjetimo da se događaji spomenuti pod prethodnih šest truba Otkrivenja odnose na postupanja čovječanstva, dok sedma posebno ukazuje na Gospodinovo djelo, i pokriva „Dan Gospodinov.“ S obzirom da su prethodnih šest truba bili simboli—i to je općenito priznato od komentatora i istraživača koji se izjašnjavaju kao tumači Otkrivenja—bilo bi nasilje nad zdravim razumom očekivati da sedma, ili posljednja u seriji, bude doslovna, čiji će se zvuk čuti u zraku. I ne samo to, nego ne bi bilo u skladu sa Gospodinovim općim metodama, isto tako kao i s onim izjavama u Bibliji koje ukazuju na *tajnovitost* njegovog dolaska; jer lopov nikada ne trubi u trubu da najavi svoj dolazak.

Sedam truba u Otkrivenju su sve simbolične, i predstavljaju sedam velikih vremenskih razdoblja i njihove događaje. Razmatranje istih ostavljamo za naredni svezak. Ovdje je dovoljno reći da se mi danas nalazimo usred samih događaja koji obilježavaju zvuk sedme trube. Veliki glasovi, povećanje znanja, gnjevni narodi, itd., uzeto u povezanosti sa vremenskim proročanstvima, ustanovljuju to kao činjenicu. Mnogi se još događaji trebaju desiti prije nego sedma ili posljednja truba

prestane trubiti; kao na primjer, nagrađivanje svetaca i proroka, uskrsnuće svih mrtvih, itd. Ustvare, ona pokriva cijeli period Milenijske Kristove vladavine, kao što je ukazano događajima koji se dešavaju pod njom. (Otkr. 10:7; 11:15, 18)

Tako smo utvrdili da su „poziv,“ „glas Arhandela“ i „truba Božja“ sve simboli, i sada u procesu ispunjenja. Također, zapazi pažljivo, činjenicu da svako od tri proročanstva na koje smo upravo ukazali (Dan. 12:1; Otkr. 11:15; 1. Sol. 4:16) objavljuje Gospodinovu *prisutnost* u vrijeme kad se spomenuti događaju dešavaju. Oni su bili prorečeni u svrhu ukazivanja na način na koji će njegova *nevidljiva prisutnost* biti očitovana onima koji imaju vjeru u proročansku riječ. Pavao kaže, „jer će sam Gospodin *sići s* neba sa (doslovno *u*, ili *tijekom*) zapovjedničkim pozivom,“ glasom, trubom, itd.; Ivan kaže da kraljevstva ovog svijeta postaju njegovima, tijekom vremena ovih događaja; i Danijel kaže, „U to će vrijeme ustati [biti *prisutan*] Mihael, veliki knez [Krist]“ i uzeti si svoju veliku moć. Ako stoga možemo prepoznati poziv, glasove i zvuk velike trube, možemo ih prihvatiti kao pokazatelje, ne da će Gospodin doći uskoro, nego umjesto toga da je on došao i da je sada prisutan, i da je djelo žetve u kojem se sakuplja pšenica i spaljivanje kukolja u toku. Uskoro ćemo vidjeti da je to obilno dokazano sa vremenskim proročanstvima. Ipak njegova se prisutnost i djelo mogu raspoznati ne prirodnim vidom, nego jedino okom vjere, kroz pouzdanu proročansku riječ.

Još jednu činjenicu ne bi smo trebali previdjeti, naime, da su „Poziv,“ „Glas Arhandela,“ i „Truba Božja,“ kao što je gore objašnjeno, sve instrumenti za ostvarenje djela žetve Evanđeoskog doba. Prema tome, ako vidimo ne samo značenje tih simbola, nego i kako se prorečeni *rezultati* upravo

dogadaju, mi imamo dodatni dokaz i da smo ispravno tumačili simbole, i da smo mi sada u tom razdoblju nazvanom „žetva,“ u kojem se preklapaju Evandeosko i Milenijsko doba—jedno završava a drugo započinje. Mnogima neće biti potrebna pomoć da prate *djelo razdvajanja* između istinski posvećenih i samo nominalnih Kršćana koje se sada odvija. Mnogi mogu vidjeti da je simbolična vatra već u tijeku, i mogu razabrati „poziv“ ljudi, zapovjed novog Kralja Emanuela i događaja nazvanih „sedma truba,“ i „oblake“ nevolje, u kojima Gospodin dolazi, i u kojima se i od kojih se treba očitovati moć—podlaganje svih stvari sebi.

Mi smo već skrenuli pažnju (1. svezak, str. 237) na to da je priznanje činjenice da je djelo žetve u toku dokaz Gospodinove prisutnosti, budući je on objavio da on treba biti glavni žetelac i upravitelj cijelog djela, i da to treba biti njegovo prvo djelo—„I pogledao sam i gle—bijel oblak, a na oblaku sjedi netko kao sin čovječji, sa zlatnom krunom na glavi i oštrim srpom u ruci...I onaj koji sjedi na oblaku zamahnuo je srpom na zemlju i zemlja je bila požnjevena.“ „*A u vrijeme žetve reći ću žeteocima: Skupite*“ itd. (Otkr. 14:14, 16; Mat. 13:30) Djelo žetve zauzet će četrdeset godina za svoje ostvarenje, završavajuajući sa 1914. A.D. Njegova različita obilježja biti će ostvarena postupno, međutim svi njegovi dani su „dani sina Čovječjega“—dani prisutnosti i moći našeg Gospodina—na kraju priznato od svih, međutim isprva jedino od klase koju je specificirao Apostol—„Ali vi braćo—niste u tami.“

„U OGNJU USPLAMTJELOM.“ Imamo li na umu značenje simbola vatre, itd. što je već objašnjeno (1. svezak, str. 317) lako se može razumjeti sljedeće simbolične izjave. One glase: „Kad se s neba pojavi Gospodin Isus sa svojim moćnim anđelima u ognju usplamtjelome te izvrši osvetu nad

onima koji ne poznaju Boga i koji se ne pokoravaju dobroj vijesti o našem Gospodinu Isusu.“ (2. Sol. 1:8)

Izraženo doslovno, mi razumijemo da to označava da će u njegov dan (Milenijsko doba) prisutnost našeg Gospodina biti otkrivena ili očitovana svijetu sa njegove pozicije duhovne kontrole („nebesa“), u gnjevu i kazni koji će tada snaći zlo i zlikovce. To će biti konzumirajući gnjev, na što je ukazano simbolom *vatre*, i neće ostaviti zlim sistemima, pogrešci, tlačanju ili namjernim grešnicima ni korijena ni grane; i svi ponosni, i svi zli, biti će spaljeni kao strnjika u taj Milenijski dan. U svom početku—u ovo razdoblje „žetve“—ta će vatra paliti vrlo žestoko, gutajući ponos i zlo, sada visokog ranga rasta. Sretni su oni koji će predati svoj ponos i zlo da budu uništeni, kako sami također ne bi bili uništeni (u „drugoj smrti“), kako će biti s nekima koji će se opirati, tijekom Milenijskog doba. O tom vremenu čitamo, „Jer evo dolazi dan, bukti poput peći, kad će svi oholi i svi koji zlo čine biti slama. I taj će ih dan koji dolazi spaliti, veli Gospod nad vojskama, da im neće ostati ni korijena ni grančice.“ (Mal. 4:1)

„Moćni anđeli,“ glasnici, ili zastupnici njegove moći, su različiti, i može ih se ispravno razumjeti da se odnose na i da uključuju sva različita tijela, živa i neživa, koja mogu biti korištena od našeg Gospodina u svrgavanju današnjih zlih sistema, i u kažnjavanju zlih.

Dok će Gospodinov gnjev ili osveta tako biti izraženi u plamenoj vatri, kao nikada prije—toliko općenito i rašireno, i toliko razarajuće za zlo—počet će se pokazivati naklonost pravednosti i pravednima. Kako će ta zbivanja postajati sve više očitijima, ljudi će početi izvlačiti zaključak da je nova sila preuzela kontrolu nad ljudskim zbivanjima; i tako će biti očitavana *prisutnost* našeg Gospodina svijetu kao Kralja

kraljeva. „On će se objaviti u ognju plamenom i uzvratiti osvetom [i jednima i drugima] onima koji ne poznaju Boga [koji nisu uistinu upoznati s Bogom, ali koji su ipak propustili poslušati svjetlo savjesti, koje svi do određene mjere posjeduju] i [i također onima koji dok poznaju Boga, ipak] koji se ne pokoravaju evanđelju Gospodina našega Isusa Krista.“

Pod kaznama i povećanim svjetlom i povoljnim mogućnostima Milenijskog dana, svi će biti dovedeni do tako jasne spoznaje istine i puta pravednosti da će biti bez izgovora za neznanje, ili nemogućnost da poslušaju istinu; i oni koji uporno *ostanu* neprijateljima Boga i pravednosti bit će kažnjeni sa *trajnim uništenjem* (uništenjem iz kojeg neće biti uskrsnuća) od prisutnosti Gospodina i od slave njegove moći.

„SA SILOM I VELIKOM SLAVOM.“ Sljedeća se izjava odnosi na učinak kojega će svijet vidjeti kod *dolaska* sina Čovječjega, prije nego je njegovo kraljevstvo u potpunosti uspostavljeno i njegovi sunasljednici svi sakupljeni i uzvišeni s njim. I, videći njegov dolazak, sva će plemena zemaljska proplakati—„I vidjet će Sina čovječjega kako dolazi sa silom i velikom slavom.“

Svijet već vidi kako se oblaci nevolje sakupljaju i zamračuju; oni shvaćaju da je sada na djelu u ljudskim zbivanjima sila sa kojom se ne mogu nositi; bliska je budućnost, sa sadašnjeg gledišta, mračna i zloslutna svima onima koji imaju dovoljno inteligencije da prate trendove događaja. Misaoni ljudi opažaju s kojom su upornošću *prisiljeni* razmatrati pitanja o ispravnom i pogrešnom, pravdi i nepravdi, *zahtijevajući* da izraze svoja individualna načela. Mnogi prepoznaju *slavu i silu* novog Vladara zemlje, ipak zbog oblaka i tame posvuda oko njega ne prepoznaju samog Kralja. Ljudi *vide oblake*, i prema tome vide njega kako dolazi

u oblacima sa silom i velikom slavom [slava sile i pravde], ali ne prepoznaju *njega*. Oblaci neće nestati i puno veličanstvo i slava Kristove prisutnosti neće se razotkriti sve dok ne puste tuču od kamenja i ugljeklja (Psal. 18:12,13) koji će srušiti ponos, sebičnost, i predrasude ljudi, i uništiti iste. Kad bi ljudi uzeli u obzir, i poslušali glas Gospodinov, koji sada upravlja pravcem pravde, i upozorava na dolazeću osvetu, velike katastrofe bliske budućnosti mogle bi se izbjeći; međutim „Bog govori jednom, i dvaput, ali čovjek ne opaža...Tada on ljudima otvori uši [s tonovima groma „dana nevolje“] i pouku im zapečati, da bi odvratio čovjeka od [vlastita] djela njegova i zaklonio čovjeka od oholosti.“

„Evo dolazi s oblacima,“ i u određeno vrijeme „vidjet će [razabrati] ga svako oko,“ prepoznat će njegovu prisutnost, moć i autoritet; i svi će mu se morati podložiti, voljno ili bezvoljno, sve do odvezivanja Sotone na kratko vrijeme, sa završetkom Milenija, kada će nakon potpunog iskustva njihova spremnost ili nesprijetnost biti u potpunosti ispitana, i bezvoljni će biti uništeni—druga smrt, simbolično nazvana ognjenim jezerom. (Otkr. 21:8)

Tako gledana, sva ta simbolična objašnjenja o načinu dolaska našeg Gospodina savršeno se slažu sa jasnim izjavama koje objavljuju da će njegova prisutnost neko vrijeme biti tajna, poznata jedino onima koji bdiju.

Na isti način

Što je stoga mišljeno sa anđelovom izjavom u vrijeme odlaska našeg Gospodina—Djela 1:11—„Ovaj Isus koji je od vas uzet na nebo doći će na isti način kao što ste ga vidjeli da odlazi na nebo.“

Pažljivo ispitivanje ovog teksta pokazat će njegov sklad s prethodnim. Mnogi izgleda, misle da odlomak glasi, Kao što ste

vidjeli Gospodina da odlazi na nebo, tako ćete ga, na isti način, *vidjeti* kako ponovno dolazi. Takvi bi trebali čitati taj tekst uvijek iznova, sve dok ne zapaze činjenicu da on ne kaže da će ga oni koji su vidjeli kako odlazi *vidjeti* kad bude dolazio, niti će ga itko drugi *vidjeti* kako dolazi. Ono što taj tekst kaže je, da će *način njegovog* dolaska biti *poput načina njegovog* odlaska. Koji je dakle bio način njegovog odlaska? Je li to bilo s velikim sjajem, i sa velikom demonstracijom? Je li to bilo sa glasom trube i glasovima i velikim zvukom koji je cijepao zrak, i s Gospodnjom osobom koja svjetli u nadnaravnoj slavi i svjetlini? Ako da, mi bi smo trebali očekivati da će njegov dolazak ponovno biti „*na isti način*.“ S druge strane, nije li to bilo što je tiše i tajnije moguće, u skladu s njegovom namjerom da ima potpuno uvjerene svjedoke činjenice? Nitko ga nije vidio, ili poznao činjenicu, osim njegovih vjernih sljedbenika. Njegova izjava (Ivan 14:19), „Još malo i svijet me više neće vidjeti,“ još nikada nije bila opovrgnuta; jer nitko nikada osim braće nije vidio njegova očitovanja nakon njegovog uskrsnuća, i nitko drugi nije svjedočio njegovom uzašašću. I na *sličan način* kao što je otišao (tiho, tajno, barem što se tiče svijeta, i neznano osim njegovim sljedbenicima), *na taj* će isti način, on ponovno doći. I kao kad je odlazio, podigavši svoje ruke i blagosiljajući ih, tako i kada bude ponovno dolazio, da njihova radost bude potpuna, kao što je rekao, „Ponovno ću doći i primiti vas u svoj dom“; „Opet ću vas vidjeti i srce će se vaše radovati i nitko vam neće oduzeti vašu radost.“ (Luka 24:50, 51; Ivan 14:3; 16:22)

Izgleda da i anđeo stavlja poseban naglasak na činjenicu da ponovni dolazak treba biti dolazak ovog „*istog Isusa*“—istog koji je napustio slavu koju je imao kod Oca prije nego je svijet bio, i postao čovjekom—postao siromašan kako bi smo se mi obogatili; isti Isus koji je umro na Kalvariji; isti Isus koji je kao životvorni

duh ustao treći dan; isti Isus koji je očitovao svoju *promjenu* tijekom četrdeset dana—OVAJ *isti* Isus koji je sada uzašao u visine. Da, to je isti Isus koji je iskusio dvije promjene prirode—prvo iz duhovne u ljudsku, i zatim iz ljudske u božansku. Te promjene prirode nisu uništile njegovu individualnost. Njegov identitet bio je sačuvan kao što nam je anđeo zajamčio, bez obzira razumjela se ili ne filozofija te činjenice; i premda ga više ne poznajemo po tijelu (kao čovjeka), nego bi trebali imati na umu njegovo uzvišenje, da je on sada božanske, duhovne prirode, i njegov bi smo dolazak trebali očekivati u skladu s tom promjenom i uzvišenjem, ipak nemojmo zaboraviti da je to *isti ljupki* Isus, i da se u tom pogledu nije promjenio. Taj „isti Isus,“ kojega su, premda je bio prisutan četrdeset dana nakon nakon svog uskrsnuća, vidjeli jedino njegovi učenici, i to na kratko, će tijekom svoje druge prisutnosti jednako tako biti nevidljiv svijetu kao i tijekom četrdeset dana prije svog uzašašća. Moramo imati na umu da on ne dolazi da se da kao žrtvu, i da mu stoga ne treba više ljudsko tijelo pripremljeno za žrtvu. (Hebr. 10:5) To je sve za sada: on više ne umire, nego sada dolazi da vlada i blagoslovi i uzdigne otkupljenu rasu.

Naš nam je Gospodin dao prekrasnu ilustraciju načina na koji će njegova prisutnost biti razotkrivena, kad je rekao, „Jer kao što sjajno blještavilo izlazi od istoka i rasvjetli do zapada, tako će biti i *dolazak* Sina Čovječjega.“(Mat. 24:27) Da mnogi prijevodi prave grešku u ovom retku koristeći riječ munja, dok se radi o sunčevom izlasku, je očito; jer bljeskovi munje ne dolaze sa istoka i svjetle sve do zapada. Munje jednako često dolaze sa drugih strana, i rijetko, ako i ikada, zabljesnu od jednog kraja nebesa do drugoga. Gospodinova ilustracija, i jedina koja ide uz njegove riječi je sunčevo blještavilo, koje se uvijek pojavljuje na istoku i svijetli sve do zapada. Tako je pokazano da je ovdje

upotrebljena grčka riječ *astrape*, neispravno prevedena u ovom tekstu, i također u istim riječima paralelnog teksta u Luki. (Luka 17:24) Drugi primjer upotrebe ove riječi *astrape* od našeg Gospodina nalazimo u Luki 11:36, gdje se primjenjuje na osvjetljenje svjetiljke, i općenito se prevodi sa „sjaj.“ Neispravne ideje o načinu dolaska i objavljivanja našeg Gospodina, čvrsto ustanovljene u umovima prevoditelja, vodile su ih u ovu pogrešku prevođenja *astrape* sa riječju „munja.“ Oni su pretpostavili da bi se on trebao otkriti iznenada, poput bljeska munje, a ne postepeno, poput svitanja sunca. Međutim kako je prekrasan simbol izlaska sunca, koji ilustrira postepeno svitanje istine i blagoslova u dan njegove prisutnosti. Gospodin povezuje pobjednike sa sobom u toj slici, govoreći, „Tada će pravednici poput sunca sjati u kraljevstvu Oca svojega.“ I Prorok, koristeći isti simbol, kaže, „Zasjat će sunce pravednosti, što nosi ozdravljenje na krilima svojim.“ Svitanje je *postepeno*, ali na koncu potpuni, jasan sjaj koji će u potpunosti rastjerati tamu zla, neznanja, praznovjerja i grijeha.

Nepotpuni prijevod riječi *parousia* ima daljnju sklonost zasjeniti smisao ovog odlomka. U prijevodima Emphatic Diaglott i prof. Younga prevedena je sa *prisutnost*; u Rotherhamu *pristizanje*; dok je u većini drugih prijevoda prevedena sa *dolazak*. I premda tekst Revidirane verzije zadržava ovo zadnje pogrešno prevođenje—*dolazak*—ipak u bilješci priznaje da je „*prisutnost*“ prava definicija izvornog grčkog izraza. Grčka riječ *parousia* uvijek znači osobnu prisutnost, kad je netko već došao, već stigao; i nikad ju se ne bi trebalo razumjeti da znači da je netko trenutno došao, kako je hrvatska riječ *dolazak* općenito korištena. Prema tome tekst kojeg razmatramo uči da kao što *sunčevo svjetlo* postupno

sviće, tako će i *prisutnost* Sina čovječjega biti postupno očitovana ili otkrivena.

Zajedno s ovom ilustracijom, naš je Gospodin povezao riječi upozorenja da nas zaštiti od izvjesnih zabluda koje će biti promicane u vrijeme oko njegovog drugog dolaska, a iskalkulirane da odvedu njegovu Crkvu na stranu. „Evo upozorio sam vas! Dakle, ako vam kažu: Evo ga u pustinji, nemojte izlaziti! Ako kažu: Evo ga u tajnim odajama, ne vjerujte! Jer kao što sjajni sjaj [sunca] izlazi od istoka i [postupno] svijetli do zapada, takva će biti *prisutnost* Sina čovječjega.“ Tako nas naš Gospodin podbuđuje da stražimo zbog dvije zablude koje brzo rastu u našim danima. Jedna je tvrdnja da će naš Gospodin doći u tijelu, u pustoši Palestine; i vjerujući to, mnogi su otišli tamo, i čekaju vidjeti Isusa u *tijelu*, s ožiljcima, kao kad je bio razapet. Očekujući ga onakvog kakav *je bio*, a ne „kakav je uistinu,“ oni ozbiljno griješe, i zasljepljuju se s obzirom na istinu, poput Židova u vrijeme njegovog prvog dolaska. Takva lažna očekivanja vode tu klasu do toga da doslovno tumači izjavu proroka (Zah. 14:4), „I noge će njegove u taj dan stajati na gori maslinskoj što leži nasuprot Jeruzalemu,“ itd.* Zasljepljeni lažnim očekivanjima, oni ne vide da su „noge“ u tom tekstu jednako simbolične, kao i u Psal. 91:12; Iza. 52:7; Ps. 8:6; 110:1; Efež. 6:15; 5. Mojs. 33:3; kao i u mnogim drugim tekstovima. Kada bi znali *što* očekivati, tada ne bi išli u Jeruzalem tražiti *čovjeka* Krista Isusa; jer visoko uzvišeni kralj dolazi kao sunčev izlazak, prouzročujući da se njegova prisutnost i utjecaj osjećaju širom svijeta. Stoga, „Nemojte izlaziti!“

„Ako kažu: Evo ga u tajnim odajama, ne vjerujte!“ Spiritizam, uvijek spreman prevariti krivotvorinama, i uvijek

* Ovo ćemo proročanstvo razmatrati jednom drugom prilikom.

spreman koristiti napredne istine kao odjeću svjetla (2.Kor. 11:13,14), nije oklijevao tvrditi da smo mi u razdoblju epohalne promjene, svanuća slavnog doba. Među ostalim takvim stvarima, neke od njih čak naučavaju da je Krist prisutan, i nema sumnje, neće proći dugo, i oni će dati seanse na kojima će tvrditi da će ga pokazati u tajnim odajama. Predstavi li se zabluda na takav način, ili bilo koji drugi, imajmo na umu riječi našeg Gospodina i odbacimo sve takve tvrdnje kao lažne, znajući da on neće tako otkriti svoju prisutnost, nego kao „sunčev izlazak,“ izlazeći postupno—„zasjat će sunce pravednosti što nosi ozdravljenje na krilima svojim.“

Prisutnost našeg Gospodina u vrijeme žetve

Grčki je vrlo točan jezik: činjenica koja uvelike povećava njegovu vrijednost u davanju točnog izričaja istine. Tako je, naprimjer, u većini hrvatskih Biblija riječ *doći* korištena da se s njom prevede trideset i dvije grčke riječi, od kojih svaka ima finu nijansu razlike. Slučajevi: *ephistemi* označava *zateći*, kao u Luki 21:34, „te da vas taj dan ne *zatekne* i iznenadi“; *sunerchomai* označava *sakupiti*, ili *okupiti se*, kao u 1. Kor. 11:18—„kad se sastanete kao *skupština*“; *proserchomai* označava *pristupiti*, ili *doći prema*, kao u Hebr. 4:16—„*Pristupimo* dakle sa slobodom govora“; *heko* označava *stići*, ili *doći*, kao u Ivanu 2:4—„Moj čas još nije došao“; *enistemi* znači biti *prisutan*, i tako je i prevedena, osim u dva slučaja gdje je trebala biti tako prevedena: 2:Tim. 3:1—„U posljednjim danima *nastat će* teška vremena“—biti prisutna; i u 2. Sol. 2:2—„Kao da *je blizu* Dan Kristov“—već tu. *Parousia* isto tako označava *prisutnost*, i nikad se ne bi trebala prevesti sa *dolazak*, kao i u većini hrvatskih Biblija. "Emphatic Diaglott," vrlo vrijedan prijevod Novog Zavjeta, prevodi riječ

parousia ispravno, PRISUTNOST, na gotovo svakom mjestu na kojem se ta riječ pojavljuje.

Ono što sada želimo zapaziti, jesu dvije grčke riječi, *heko* i *parousia*, i njihovo korištenje u Novom Zavjetu i to posebno ovu zadnju; zato što ispravno cijenjenje njihovog značaja baca svijetlo na način povratka našeg Gospodina, kroz odlomke u kojima se pojavljuju, dok opći ali pogrešan prijevod zamračuje samu stvar koju bi trebao rasvijetliti.*

Imajući na umu ispravnu misao u pogledu značenja *parousie*—ne *dolaska*, kao da je na putu, nego *prisutnosti*, kao nakon dolaska—razmotrimo neke odlomke u kojima je ta riječ korištena. I iz njih ćemo naučiti da *prisutnost* ne podrazumjeva nužno viđenje, nego da je također primjenjiva i na stvari koje su prisutne ali nevidljive. Tako na primjer, anđeli, duhovna bića, mogu biti prisutna s nama, ipak nevidljivi, kao što je naš Gospodin bio *prisutan* u svijetu i često sa svojim učenicima tijekom četrdeset dana nakon svog uskrsnuća, bez da je bio viđen od svijeta, ili od svojih učenika osim u nekoliko kratkih prilika na koje smo već ukazali. Ti su dani bili dani njegove *parousie* (prisutnosti), kao što je bilo i prethodnih trideset i tri i pol godine.

U razgovoru koji je prethodio pitanju iz Mateja 24:3, naš je Gospodin prerekao uništenje hrama, i odbacivanje tjelesnog Izraela do vremena kad će ga rado priznati kao svog Mesiju i reći, „Blagoslovljen onaj.“ On je rekao svojim učenicima da će otići, i da će ponovno doći i uzeti ih u svoj dom. On je nazvao

* Riječ *parousia* pojavljuje se dvadeset i četiri puta u grčkim spisima, i svega se nekoliko puta u hrvatskim Biblijama ispravno prevodi sa *prisutnost*, odnosno *prisutan* (2. Kor. 10:10; Filip. 2:12 Kršćanska sadašnjost). Druga pojavljivanja, u kojima je krivo prevedena sa *dolazak*, su kako slijedi: Mat. 24:3, 27, 37, 39; 1. Kor. 15:23; 16:17; 2. Kor. 7:6, 7; Filip. 1:26; 1. Sol. 2:19; 3:13; 4:15; 5:23; 2. Sol. 2.1, 8, 9; Jak. 5:7, 8; 2. Pet. 1:16; 3:4, 12; 1. Ivan. 2:28.

njihove dane kao „žetva,“ ili kraj tog doba, i on im je govorio o budućoj „žetvi“ u vrijeme njegovog drugog dolaska. (Mat. 9:37,38; 13:39,40) Nesumnjivo se sjećajući da ga je samo nekolicina prepoznala kao Krista kod njegovog prvog dolaska, oni su željeli znati *kako* on može biti prepoznat sa sigurnošću kod njegovog drugog dolaska—očekujući vjerovatno da će se njegov drugi dolazak dogoditi u njihovim danima. Stoga je njihov upit, „Što će biti znak [signal] tvoje prisutnosti [*parousie*] i svršetka ovog poretka?“

Zbog njihove sklonosti da mješaju završne događaje Židovskog doba, ili žetve, u kojoj su već bili, sa tada budućom „žetvom,“ ili krajem Evanđeoskog doba, naš je Gospodin dao dosta detaljan prikaz događaja koji će se desiti u međuvremenu, ukazujući na prolazak značajnog *razdoblja* između, ipak ne dajući jasnu ideju o njegovoj dužini; jer čak niti on tada nije znao koliko je to dugo trebalo biti. (Marko 13:32)

Odgovor našeg Gospodina u recima 1 do 14 pokriva cijelo Evanđeosko doba; i njegove riječi u recima 15 do 22 imaju dvostruku primjenu—doslovno na svršetak Židovskog doba, i simbolično na kraj ovog Evanđeoskog doba, kojemu je Židovsko doba bilo sjena. Rec 23-26 sadrže riječi upozorenja protiv lažnih Krista, i u retku 27 on doseže njihovo pitanje glede njegove *parousie*, i objavljuje [ispravno prevedeno], „Jer kao što sjajno svijetlo [sunčevo svijetlo] izlazi od istoka i svijetli do zapada, takva će biti prisutnost [*parousia*] Sina čovječjega.“ Sunčevo svjetlo postaje prisutno odmah, ipak nečujno; i isprva je razabrano od onih koji se prvi probude.

Ostavljajući druga usputna obilježja predavanja našeg Gospodina za razmatranje na njihovom prikladnom mjestu, mi zapažamo njegovo drugo ukazivanje na njihovo pitanje glede njegove *parousie* u recima 37 i 39. On kaže, „Jer kao što je bilo u Noimim danima, takva će biti prisutnost [*parousia*] Sina

čovječjega.“ Zapazi da usporedba nije između *dolaska* Noe i *dolaska* našeg Gospodina, niti između *dolaska* potopa i *dolaska* našeg Gospodina. No in *dolazak* se uopće ne spominje; niti se ukazuje na *dolazak* našeg Gospodina; jer, kao što je već navedeno, *parousia* ne znači *dolazak*, nego *prisutnost*. Kontrast je prema tome između Noine prisutnosti među ljudima „*prije* potopa,“ i vremena Kristove prisutnosti u svijetu, kod njegovog drugog dolaska, *prije* vatre—ekstremne nevolje u Dan Gospodinov s kojim ovo doba završava.

I premda su ljudi bili zli u Noninim danima, *prije* potopa, i bit će zli u vremenu prisutnosti našeg Gospodina, *prije* nego vruća vatra nevolje dođe na njih, ipak *to nije* stvar usporedbe ili sličnosti na koje naš Gospodin ukazuje; jer zloća je obilovala u svakom dobu. Stvar usporedbe je jasno navedena, i može ju se lako vidjeti ako kritički čitamo: Ljudi, osim članova Noine obitelji, bili su u *neznanju* glede nadolazeće oluje, i *nisu vjerovali* svjedočanstvu Noe i njegove obitelji, i stoga „*nisu obratili pažnju*“; i to je stvar usporedbe. *Takva* će biti PRISUTNOST Sina čovječjeg. Nitko ovdje neće vjerovati osim onih od Božje obitelji: drugi „neće obratiti pažnju“ sve dok se društvo, kako je sada organizirano, ne počne topiti sa vatrenom vrućinom vremena nevolje koja sada predstoji. To je prikazano riječima, „Jer kao što su u tim danima *prije* potopa jeli i pili, ženili se i udavali [Luka (17:28) dodaje „sadili i gradili“], sve do dana kad je Noa ušao u arku, i nisu obraćali pažnju...takva će biti prisutnost [*parousia*] Sina čovječjega.“ Prema tome, u vrijeme *prisutnosti* Sina čovječjega, svijet će nastaviti sa svojim jedenjem, pijenjem, sađenjem, građenjem, i ženidbom—to nije spomenuto kao pogrešno, nego kao pokazatelj njihovog *neznanja o njegovoj prisutnosti*, i o nevolji koja će u to vrijeme prevladavati u svijetu. To je, stoga, odgovor našeg Gospodina na pitanje učenika—Što će biti znak

tvoje prisutnosti [*parousie*] i svršetka ovog poretka? U osnovi, on kaže: Neće biti znaka za svjetske mase; oni neće znati za moju prisutnost i za nove epohalne promjene. Samo će nekolicina znati, i oni će biti poučeni od Boga (na način koji ovdje nije objašnjen) prije nego se pojavi bilo koji *znak* (indikacija) kojeg bi svjetovni mogli prepoznati.

Lukin izvještaj ovog istog govora (Luka 17:26-29), premda ne istim riječima, u savršenom je skladu. Luka ne koristi riječ *parousia*, ali izražava upravo tu misao, govoreći, „I kao što bijaše *u dane Noine*, tako će biti i *u dane Sina čovječjega*“—u danima njegove *prisutnosti*. Ne *prije* njegovih dana, ne *nakon* njegovih dana, nego *u (tijekom)* njegovim danima, svijet će jesti, piti, ženiti se, kupovati, prodavati, saditi i graditi. Ovi reci, prema tome, jasno uče da će naš Gospodin biti *prisutan* na kraju ovog doba, u potpunosti nepoznat svijetu, i nevidljiv za njih.

Iako više nikada neće biti drugog *potopa* da uništi zemlju (1. Mojs. 9:11), zapisano je da će *vatra* Božje ljubomore proždrijeti svu zemlju (Sef. 3:8)—ne doslovnu, fizičku zemlju ni u jednom slučaju, nego postojeći *poredak stvari* u oba slučaja: u prvom je slučaju to ostvareno potapanjem svih ljudi osim Noine obitelji; u posljednjem spaljivanjem svega osim Božje obitelji u simboličnoj vatri—velikoj nevolji Dana Gospodinovog. Vjerna djeca Božja biti će smatrana dostojnima umaći svim tim stvarima koje dolaze na zemlju (Luka 21:36): ne nužno biti uzeti sa zemlje, nego će se vjerovatno pokazati otpornima na vatru, kao u predodžbenom prikazu trojice Hebreja koji su hodili usred vatrene peći užarene sedam puta, čije haljine, čak, nisu imale miris vatre; zato što je netko poput Sina Božjeg bio prisutan s njima. (Dan. 3:19-25)

Kao sljedeće ćemo zapaziti retke koji uče da će mnogi u crkvi, na neko vrijeme, biti u neznanju u vezi Gospodinove prisutnosti, i „žetve“ s kojom završava ovo doba, dok je on u stvarnosti prisutan, i djelo žetve napreduje.

Završni reci iz Mateja 24, od retka 42 pa dalje, su posebno značajni. U retku 37 naš je Gospodin pokazao da svijet ne bude znao ništa o *parousii* Sina čovječjega; i sada on upozorava one koji se smatraju njegovim učenicima, da ako ne budu bdjeli oni će isto tako biti u tami što se tiče njegove *parousie*. On kaže, „Bdijte, dakle, jer ne znate u koji dan dolazi vaš Gospodin [*erchomai*—stiže].“ Kada bi ljudi očekivali lopova u određeno vrijeme, ostali bi budnima kako ih ne bi iznenadio: stoga bi ste vi trebali stalno biti budnima, uvijek spremni, i uvijek pratiti na prvi dokaz moje *parousie*. U odgovoru na vaše pitanje, „Kada će to biti?“ Ja vam samo kažem da bdijete i da budete spremnima, i kada ja stignem, kad budem bio *prisutan*, ja ću prenijeti činjenicu svima koji bdiju i koji su vjerni, i oni će jedini imati pravo znati. Svi drugi trebaju i moraju biti u vanjskoj tami, i moraju učiti sa i kao svijet—kroz nevolju.

„Tko je *onda* [u „žetvi“] vjerni i razboriti rob kojeg je gospodar njegov postavio* nad slugama svojim, da im daje hranu u pravo vrijeme? Sretan je taj rob ako ga gospodar njegov, kada dođe, [*erchomai*—kada *stigne*] nađe da tako radi. Zaista, kažem vam, postaviti će ga nad svom imovinom svojom“— sva ogromna riznica dragocjene istine biti će otvorena takvim vjernim slugama, da naoruža i opskrbi i hrani cijelo kućanstvo vjere.

Međutim ako srce sluge nije ispravno, on će reći, Gospodar moj kasni [*nije stigao*], i početi će tući [protiviti se i proturiječiti] druge robove [one koji se razlikuju od njega; one prema tome,

* Sinajski i Vatikanski manuskript prevode taj redak riječima "učinio upraviteljem."

koji objavljuju drugačije—Moj Gospodar ne kasni, nego *je došao, prisutan* je] te će jesti i piti s pijanicama [s onima koji su se opili duhom svijeta], ali Gospodar tog roba doći će [grčki, *heko*—stići će] u dan kad to ne očekuje i u čas kad *ne sluti*, i najstrože će ga kazniti [jer je bio jedan od onih slugu koji su imali prednost posluživati hranu u pravo vrijeme kućanstvu], i odrediti mu mjesto među licemjerima. [Premda nije licemjer nego iskreni sluga, on mora, zato što je nevjeran i savladan, imati svoj dio s licemjerima u zbunjenosti i nevolji koje dolaze na Babilon.] „Ondje će plakati i škrgutati zubima.“

Kada ovo gore navedeno, pažljivo razmotrimo, to jasno uči da će na kraju ovog doba postojati jedna klasa koja će nijekati da je Gospodin *prisutan* (ne negirati da on u neko vrijeme treba doći, nego da je došao), i tući ili oštro se protiviti onim svojim drugovima koji prema tome moraju naučavati suprotno—da je Gospodin došao. Naš je Gospodin jasno naveo, tko je vjeran i pouzdan rob, a koji je u zabludi. Vjernog kojeg on nađe da daje pravovremenu „hranu“ on će uzvisiti i dati mu još potpunije upraviteljstvo nad riznicom istine, što povećava sposobnost da ju daje kućanstvu, dok će nevjeran biti postepeno odvojen i sve više privučen sa simpatijom onima koji su samo puki kršćani ili licemjeri. I zapazi činjenicu da je nevjerni odrezan, ili odvojen, u vrijeme kojeg *nije svijestan*—u vrijeme žetve—dok je njegov Gospodar zaista *prisutan* što je njemu nepoznato, tražeći i sakupljajući svoje dragulje. (Mat. 13:30; Ps. 50:5; Mal. 3:17; Mat. 24:31)

Želimo posebno naglasiti, jednostavno da pokažemo, da je u odgovoru na pitanje učenika o znakovima njegove druge *prisutnosti*, naš Gospodin naučavao da je niti svijet niti nevjerni sluge neće biti svjesni, sve dok intenzivna vatra

nevolje na koncu ne počne. I vjerni će ga očito *vidjeti prisutnog* samo očima vjere—kroz Pisma napisana unaprijed za njihovo učenje, da se shvati kad za to bude vrijeme. Sadašnje istine o svakoj temi dio su „njegovih dobara“ i blaga novog i starog koje je naš Gospodin položio za nas i sada nam to rado daje. (Mat. 24:45-47)

Dok je tako, proročanskim ukazivanjima, Gospodin napravio dovoljno pripreme da omogući Crkvi da prepozna njegovu prisutnost kada bude bilo vrijeme za to, premda ga ne budu vidjeli doslovnim očima, on nas je također pažljivo upozorio i s obzirom na prijevare koje moraju doći—prijevare koje će izgledati toliko uvjerljivima da zavedu bude li bilo moguće i same izabrane. Međutim to nije moguće, zato što svi izabrani poklanjaju više nego običnu pažnju upozorenju, i studiozno se upoznaju sa prorečenim ukazivanjima u svezi njegove prisutnosti, i čekaju na njihovo ispunjenje. Oni koji drugačije razmišljaju nisu od klase izabranih. Samo će pobjednici vladati s Gospodinom. Te prijevare, kao što će biti pokazano u sljedećem poglavlju, već postoje, i zavode mnoge. Ali, hvala Bogu, izabrani su upozoreni i unaprijed oboružani, i niti će biti zavedeni niti obeshrabreni. Premda su oblaci i tama posvuda oko njih, oni prepoznaju njegovu prisutnost i raduju se što se približava njihovo izbavljenje. Ako vam ijedan čovjek kaže, Evo, ovdje je Krist, ili tamo [na nekom posebnom *mjestu*], ne vjerujte. I ako ti kažu, Evo ga u pustinji, ne idite: evo ga u tajnim odajama, ne vjerujte; jer kao što [poput] sjajna svjetlost sunčeva izlaska, koja postupno sviče i ispunjava zemlju, *takva će biti njegova prisutnost*. (Mat. 24:23, 26, 27) Ona će se kao što je prorečeno očitovati, sa svitanjem svjetla istine—istine o svemu, kako i vidimo da se sada tako brzo i

slavno razotkriva. Još samo nekoliko godina, i Sunce pravednosti, u potpunosti će granuti sa ozdravljenjem na svojim krilima da blagoslovi i podigne smrću pogođeni svijet.

S obzirom na dokaze pokazane u ovom, prethodnom i poglavljima koja slijede, mi ne oklijevamo objaviti srcu milo znanje, da smo u žetvi Evandeoskog doba, i da je Učitelj ponovno prisutan kao Glavni Žetelac—ne u tijelu, kao u Židovskoj žetvi, nego u sili i velikoj slavi, kao „visoko uzvišeni“ božanski Krist čije je slavno tijelo sada „točna slika Očeva bića,“ premda je njegova slavna osoba milostivo sakrivena od ljudskog pogleda. On uvodi svoju vladavinu pravednosti; njegov srp istine razdvaja; on sakuplja u jedinstvo srca i uma zrele prvine duhovnog Izraela; i uskoro će to potpuno izabrano „tijelo“ vladati i blagosloviti svijet.

Ovdje smo to najavili, da bi kako nastavljamo čitatelj mogao imati jasniju predodžbu o tome na što vremenska proročanstva konkretno ukazuju, kada će biti pokazano da je žetva, sa svim svojim popratnim događajima, *sada* kronološki odgovarajuća, i prolazi kako je prorečeno.

Tako gledano, ta vremenska proročanstva i sva ova posebnost pouke s obzirom na način i prateće okolnosti pojavljivanja našeg Gospodina nisu dana da uzbune svijet, niti da zadovolje jednostavnu znatiželju, niti da probude spavajuću nominalnu crkvu; nego su bila dana da bi oni koji ne spavaju, posvećeni i vjerni, gorljivi istraživači Očevog plana, mogli biti obavješteni o značenju tekućih zbivanja, i ne biti u tami o toj temi i s obzirom na *događaje koje se ni na koji drugi način ne bi moglo sa sigurnošću razabrati*—žetva, prisutnost velikog Žeteoca, vijanje i rešetanje prave pšenice, vezivanje i paljenje kukolja u vrijeme nevolje, itd.

Ruganje prorečeno

Apostol Petar opisuje kako će se neki nevjerni sluge i licemjeri ismijavati tijekom Gospodinove *prisutnosti*, kao što su se ismijavali u danima Noe. (2. Pet. 3:3, 4, 10, 12) Zapazi da je Apostol pisao Crkvi, i da su podsmjehivači koje on opisuje *u* nominalnoj crkvi i koji su navodno zainteresirani za Gospodinovo djelo i plan, i koji stoga vjeruju da će *on jednom doći*. Opisano podsmjehivanje na samu je temu koju smo ovdje zapazili, i takvo kakvo čujemo i koje ćemo čuti od onih koji se smatraju Kršćanima, kad im se god predstavi tema o Gospodinovoj prisutnosti i djelu žetve itd. Kršćani općenito, sve dok ne istraže temu, imaju takve ideje o doslovnoj manifestaciji vatre, truba, glasova, itd., i o viđenju Gospodina kako silazi kroz zrak u svjetlećem fizičkom tijelu, da kada čuju o njegovoj nevidljivoj *prisutnosti*, bez da uzmu vremena da istraže temu o kojoj se osjećaju vrlo sigurnima, zaposleni sa svjetovnim planovima, i opijeni svjetovnim duhom, oni će odbaciti stvar vrlo brzo kao nedostojnu istrage.

Apostol Petar ukazuje na tu klasu nazovi Kršćana, govoreći, „U posljednjim će se danima [završnim godinama Evandeoskog doba—u „žetvi“] pojaviti podrugljivci koji će se rugati, povoditi se za svojim željama [planovima, teorijama, itd.] i govoriti: *Gdje* je ta njegova obećana *prisutnost* [*parousia*]? Otkada su naši praoci pomrli, sve stoji kao što je bilo od početka stvaranja?“ Kada se ukazalo na izjavu našeg Gospodina (Mat. 24:37-39; Luka 17:26) da se u *njegovim danima*, u danima njegove *prisutnosti*, stvari trebaju nastaviti kao prije; i da, kao i u Noinim danima, ljudi trebaju jesti, piti, ženiti se, saditi i graditi; i da kao i onda, svijet *neće znati* za

njegovu prisutnost, i čitati znakove brzih i velikih znakova koji su ispred, jer su prezaposleni da pažljivo razmotre svjedočanstvo, i samo se nastavljaju podsmjehivati.

E, kaže Petar, oni su zaboravili veliku promjenu koja se dogodila u Noinim danima; i zatim pod simbolom vatre, on opisuje silni potop nevolje koja će za kratkim doći cijeli svijet, u potpunosti rušeći svu civilnu i crkvenu vlast [nebesa] i rastapajući cijelo društveno tkivo [zemlja]—prouzročujući anarhiju i društveni kaos sve dok nova nebesa [vladajuće sile—Kraljevstvo Božje] ne budu u potpunosti uspostavljena, isto tako kao i nova zemlja [društvo organizirano na novim i boljim temeljima, ljubavi, jednakosti i pravednosti]. Apostol nas zatim podsjeća (redak 8) da je taj Dan Gospodinove prisutnosti, za kojim je Crkva dugo čeznula i nadala se, tisućugodišnji dan—Milenij Kristove vladavine.

U 10. retku on nam jamči da će „Dan Gospodinov *doći* [grčki *heko*] kao *lopov** [neopaženo, tiho: bit će prisutan, dok se drugi izruguju i tuku svoje drugove koji objavljuju istinu]. Apostol zatim potiče svete na odvojenost od svijeta; kako ne bi bili ovladani politikom, dobivanjem novca, itd., nego da misle na uzvišenije stvari. On kaže, videći da su u Božjem planu sadašnji zemaljski uvjeti samo privremeni i da će uskoro ustupiti mjesto boljem uređenju, kakve bi smo osobe mi trebali biti, s obzirom na sveto vladanje i pobožnost?—„*imajući na umu PRISUTNOST [parousiu] Gospodinovog dana*“—gledajući na dokaze (znakove) da dokažu da je došao.

I neka je hvala Bogu, za njegovu toliko obilnu pripremu da će oni pobožni, koji *očekuju* taj dan, znati za njega prije punog rasprsnuća vatre gnjeva. Kroz Pavla nam jamči da nijedno od

* Stari manuskripti ovdje izostavljaju izraz „u noći.“

djece svjetla neće biti ostavljeno u tami, da bi ih taj dan zatekao nespremnima. (1. Sol. 5:4) Dakle, iako smo mi već *u* danu Gospodinove *prisutnosti*, i na početku velike vatre nevolje, mi vidimo da kao što nam je pokazano u simbolu (Otkr. 7:1, 2)—oluja se zadržava sve dok se vjerne sluge Božje ne „zapečati na njihovim čelima:“ naime, sve dok takvima nije dano intelektualno cijenjenje *vremena*, *prisutnosti*, itd., što ih neće samo utješiti, i zaštititi, nego također i biti *znak*, pečat ili dokaz njihovog posinjenja, na što je ukazao naš Gospodin kad je obećao da Sveti Duh treba pokazati vjernima „stvari *buduće*.“ (Ivan 16:13)

Neki doslovno shvaćaju Petrovu izjavu, da će „nebesa uz tutnjavu brzo proći i počela se, užarena, raspasti“; i također Ivanov opis istih događaja, sa upravo istim simbolom, „I nebo je iščeznulo kao svitak kad se smota.“ Čini se, međutim da bi jedan pogled gore u mirijade noćnih dragulja koji svjetle kroz milijune kilometara prostora, s ničim između da se smotaju, ili da se zapale, mogao biti dovoljan argument da u jednom trenutku uvjeri takve da su pogriješili u pretpostavljanju da bi te izjave trebali shvaćati doslovno—trebalo bi ih uvjeriti da je njihovo očekivanje doslovnog ispunjenja apsurd do krajnosti.

Stoga je Bog, zastro od čovječanstva pod simbolima truba, glasova, vatre, itd., informaciju (koja nije bila za svjetovne da ju znaju, nego samo za „malo stado“ posvećenih svetaca) što se tiče žetve, Gospodinove prisutnosti, njegovog duhovnog kraljevstva, itd.; no ipak ih je tako uredio da u određeno vrijeme, budu govorili jasno i nedvosmisleno klasi kojoj je namjenio informaciju. Kao prilikom prvog dolaska, tako i istoj posvećenoj klasi sada može biti rečeno, u vrijeme drugog dolaska—„Vama je dano da razumijete svetu tajnu kraljevstva Božjeg, a onima koji su vani sve se govori u usporedbama“—u

simbolima i tajnovitim izrekama—kako, premda imajući Bibliju ispred sebe, drugi osim posvećenih ne bi mogli zaista vidjeti i razumjeti. (Marko 4:11, 12)

Svijet nije u neznanju besprimjernih događaja i okolnosti sadašnjeg vremena, i njihovog sve većeg značaja sa svakom novom godinom; međutim ne razabirući slavni ishod, takvi pune svoje misli samo sa mračnim slutnjama zla. Kao što je i prorečeno, oni su u strahu, dok očekuju ono što dolazi na zemlju; jer sile su se nebeske (sadašnje vladajuće sile) već uzdrmale.

Povezivanje Proročkog Lanca

U prethodnom poglavlju predstavili smo dokaz koji pokazuje da će „vremena neznabožaca,“ ili rok njihove vlasti, u potpunosti isteći s godinom 1914 A.D., i da će u to vrijeme biti svrgnute* i Kristovo kraljevstvo u potpunosti uspostavljeno. Zatim je jasno utvrđeno da Gospodin mora biti prisutan, i podići svoje Kraljevstvo, i iskazati svoju veliku moć tako da razbije narode u komadiće kao lončarsku posudu; jer „u danima tih kraljeva“—prije njihovog pada—naime, prije 1914. A.D.—Bog će nebeski podignuti svoje Kraljevstvo. I *ONO će smrviti u komadiće i uništiti sve njih.* (Dan. 2:44) I u skladu s tim, mi vidimo posvuda oko nas dokaz početka udaranja, potresanja i razbijanja sadašnjih sila, pripremajući put uspostavi kraljevstva „koje se ne može uzdrmati“—jake vladavine.

Sljedeće će poglavlje predstaviti Biblijski dokaz da je 1874 A.D. bio točan datum početka „vremena obnove,“ i stoga

* Nismo obavješteni o tome koliko će vremena trebati za to rušenje, ali imamo razlog za vjerovati da će razdoblje biti „kratko.“

povratka našeg Gospodina. Od tog datuma on je potvrđivao svoje obećanje onima sa ispravnim stavom budnosti—„Sretni su oni robovi koje gospodar, kad stigne, nađe da bdiju! Zaista kažem vam, on će podviti skute haljine svoje, smjestiti ih za stol te će pristupiti i posluživati ih.“ (Luka 12:37) Naime, on nam je otvorio um da razumijemo Bibliju, pokazujući nam istinu što se tiče svoje sadašnje slavne prirode, svrhe, načina, i vremena svog dolaska, i karakter svojih očitovanja kućanstvu vjere i svijetu. Skrenuo nam je pažnju na proročanstva koja nas definitivno lociraju u struji vremena, i pokazao nam je redosljed njegovog plana djelovanja u ovo vrijeme žetve. Pokazao nam je, prije svega, da je ta žetva svetaca vrijeme za njihovo puno sazrijevanje, i za njihovo odvajanje od kukolja; i kao drugo, da je vrijeme da svijet požanje svoju olujnu žetvu—za žetvu loze zemaljske, i za gaženje njenog ploda u tijesku gnjeva Boga Svemogućeg. On nam je pokazao da će oba ova sazrijevanja (Otkr. 14:1-4; 18-20) biti potpuna u razdoblju od četrdeset godina, završavajući s godinom 1915 A.D.

Međutim dok je čitatelj tako obavješten o onome što će biti dokazano u narednim poglavljima, on ne treba očekivati da će naći odlomke sa Biblijskim recima koji ističu te stvari kao i datume jasno napisane. Baš naprotiv, on mora imati na umu da su sve te stvari bile *skrivene* od Gospodina, na takav način da ih se ne može razumjeti niti cijeliti dok ne dođe određeno vrijeme, i tada samo od iskrene, vjerne djece, koji cijene istinu kao mnogo dragocjeniju od rubina, i koji su je spremni tražiti kao što ljudi traže srebro. Istina, poput srebra, mora biti ne samo iskopana, nego također pročišćena, odvojena od troske, prije nego se može cijeliti njenu vrijednost. Stvari ovdje navedene u nekoliko riječi biti će dokazane točku po točku; i

dok mnogi radije uzimaju izjavu bez problema da ju potvrde iz Biblije, to neće biti slučaj sa pravim tražiteljem istine. On mora, onoliko koliko je moguće, usvojiti svaku stvar, argument i dokaz kao svoju svojinu, direktno iz Božje Riječi, nastojeći ući u trag svim vezama i tako se uvjeravajući u istinitost predstavljenog izvještaja.

Premda Gospodin to daje, a sluge iznose „hranu u pravo vrijeme kućanstvu,“ ipak svatko da bi time bi ojačan, treba jesti za sebe.

„Gle, oči moje vide slavu Gospodina mog;
On gazi tijesak gnjeva nogom snažno kao malj;
I ljudima svim sudi, snagu njemu daje Bog.
Krist maršira kao kralj!“

„Već vidim kako sudi sa nebesa svijetu zlom,
A Riječ nam Božja svjetli, njome gledamo u dalj;
Gdje on već sudi vlastima, i njihov skori slom
Krist maršira kao kralj!“

„Sad završavaju vremena neznabožaca;
I dani su im odbrojeni; bliži im se kraj;
Već vlast pripada Lavu iz plemena Judina.
Krist maršira kao kralj!“

„A sedma truba oglašava pobjednički glas,
I sudačko se prijestolje već sjaji ko feral.
Ja žurno idem da mu se poklonim, tu je spas!
Krist maršira kao kralj!“